ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Του Γραφείου ΚΕΜΠΑ

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ Τεύχος 105, Απρίλιος 2004

ΙΝΕ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΓΣΕΕ - Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

32ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΣΕΕ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΣΕΕ - Α.Δ.Ε.Δ.Υ.

Τεύχος 105, Απρίλιος 2004

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Η ΓΣΕΕ στις 17-20 Μαρτίου 2004 πραγματοποίησε το 32ο συνέδριό της σε μια περίοδο που έχει ως κύρια χαρακτηριστικά τις αλλαγές που συντελούνται στις σχέσεις κεφαλαίου και εργασίας, τεχνολογίας και παραγωγής, οικονομικού και κοινωνικού στοιχείου στην λειτουργία της οικονομίας. Η πρόκληση με την οποία είναι αντιμέτωπο το συνδικαλιστικό κίνημα είναι να ανταποκριθεί με τις θέσεις του, τη στάση του, την πρακτική του, την οργάνωση και λειτουργία του καθώς και με τις έγκαιρες παρεμβάσεις και διεκδικήσεις του, στις απαιτήσεις των εργαζομένων για την βελτίωση του επιπέδου ζωής τους και να αναδειχθεί σε κοινωνικό πρωταγωνιστή των εξελίξεων. Το συνδικαλιστικό κίνημα στη χώρα μας, υποστηρίζει ότι η στρατηγική ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας απαιτείται να περιλαμβάνει στο επίκεντρό της την πραγματική σύγκλιση, να έχει προοπτική και όραμα και να κινητοποιεί όλες τις υγιείς δυνάμεις της παραγωγής και της κοινωνίας.

Η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ σε αυτό το τεύχος δημοσιεύει το πρόγραμμα δράσης που υιοθέτησε το 32ο συνέδριο στο οποίο συμπυκνώνονται οι βασικές κατευθύνσεις και η στρατηγική του συνδικαλιστικού κινήματος για το επόμενο διάστημα.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ • ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Χρήστος Πολυζωγόπουλος • **ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:** ΤΟ Δ.Σ. ΤΟΥ ΙΝΕ, *Πρόεδρος:* Χρήστος Πολυζωγόπουλος, *Αναπληρωτής Πρόεδρος:* Α. Αποστολόπουλος, *Αντιπρόεδρος:* Π. Βούτος, Στ. Λαιμός, Γ. Ποντικός, *Γρ. Οικονομικού:* Κ. Πουπάκης, *Διευθύνων Σύμβουλος:* Φ. Φατούρος, *Μέλη:* Α. Βλάχος, Π. Γρατσάνης, Στ. Κουτσιούμπελης, Ν. Τσιούνης, Α. Μητρόπουλος, Γ. Ντάσης, Δ. Παρλαβάντζας, Λ. Τέσκος • **ΓΡΑΦΕΙΑ:** Εμμ. Μπενάκη 71Α, Αθήνα 106 81, Τηλ: 210 3327710, 210 3327726, Fax: 210 3304452 • **ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:** www.inegsee.gr • **ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ:** ΚΑΜΠΥΛΗ, Αντιγόνης 60, Τηλ: 210 5156820, Fax: 210 5156811

32ο Συνέδριο ΓΣΕΕ

Πρόγραμμα Δράσης

Ψήφισμα

1. Διεθνής, ευρωπαϊκή και ελληνική οικονομία

Η σύγχρονη περίοδος στην διεθνή, ευρωπαϊκή και ελληνική οικονομία, που συμπίπτει με την είσοδο στα πρώτα χρόνια του 21ου αιώνα, χαρακτηρίζεται από νέα φαινόμενα (πολεμικές επιχειρήσεις στα Βαλκάνια, στην Ασία, στην Μ. Ανατολή, κλπ) και νέες εξελίξεις στην οικονομική και κοινωνική σφαίρα της διεθνούς οικονομίας.

Οι συντελούμενες αυτές εξελίξεις χαρακτηρίζονται από την ένταση της εκτός κανόνων ελέγχου και ρυθμίσεων διεθνοποίησης, η οποία απειλεί την παγκόσμια οικονομική και κοινωνική ισορροπία με τις προκαλούμενες οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες (1,3 δις άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο ζουν σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας), την αύξηση της ανταγωνιστικότητας, την διείσδυση της νέας τεχνολογίας της γνώσης και της πληροφορίας στην παραγωγική διαδικασία και την τεχνική και οργανική ανασυγκρότηση της παραγωγής. Επίσης χαρακτηρίζονται από την διαφοροποίηση του στίγματος της διεθνούς οικονομίας, το οποίο, κατά κύριο λόγο, συνδέεται με το περιεχόμενο των διεθνών εμπορικών ανταλλαγών, την διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις νέες μορφές του διεθνούς καταμερισμού εργασίας.

Ιδιαίτερα σήμερα, οι τεχνολογικές εξελίξεις, η πληροφορική και η ηλεκτρονική ανάπτυξη της επικοινωνίας, χρησιμοποιούμενες στην κατεύθυνση «των απελευθερωμένων αγορών και των αποκλεισμένων κοινωνιών», αντί να τίθενται στην υπηρεσία των εργαζομένων και της κοινωνίας γενικότερα, με την μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών, την ανάπτυξη του κράτους-πρόνοιας και την αύξηση της απασχόλησης, επιτίθενται στην κοινωνία με την αύξηση της ανεργίας, την περιθωριοποίηση, τον κοινωνικό αποκλεισμό, την συρρίκνωση των εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων, την ένταση των ανισοτήτων, καθώς και την ανισοκατανομή του παραγόμενου πλούτου, σε διεθνές επίπεδο, σε βάρος του κόσμου εργασίας.

Τα συνδικάτα στον κόσμο οραματίζονται και αγωνίζονται για μία δίκαιη κοινωνία, δημοκρατική και ελεύθερη, χωρίς καταπίεση των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων, χωρίς διακρίσεις στο φύλο ή τη φυλή, μία κοινωνία που σέβεται τη διαφορετικότητα, τον εργαζόμενο και την εργαζόμενη που αγωνίζεται για να ζει ειρηνικά και δημιουργικά.

Τα συνδικάτα αγωνίζονται για την ειρήνη, την ελευθερία, τα ανθρώπινα δικαιώματα, την κοινωνική αλληλεγγύη, την πολιτική και οικονομική δημοκρατία.

Στην σύγχρονη διαδικασία διεθνοποίησης, η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τα νέα κράτη-μέλη (1η Μαΐου 2004) και τα 470 εκατ. πολίτες, αποτελεί νέα πρόκληση και για την ελληνική οικονομία αλλά και επιλογή μακράς πνοής για την Ευρώπη, η οποία όμως απαιτείται να είναι πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά συντεταγμένη, προκειμένου να μη θέσει σε κίνδυνο το κοινωνικό κεκτημένο και το ευρωπαϊκό μοντέλο, υπονομεύοντας την αλληλεγγύη και την συνοχή στο εσωτερικό της Ένωσης, με τη δημιουργία συνθηκών κοινωνικού ντάμπινγκ και ανισοτήτων μεταξύ των κρατών-μελών.

Διαφορετικά, τα νέα χαρακτηριστικά στις οικονομικές και κοινωνικές πτυχές του διεθνούς και ευρωπαϊκού συστήματος, τα οποία κινούνται γύρω από τον άξονα της μετάβασης του καθεστώτος συσσώρευσης, από την φάση της σύνδεσης της παραγωγής, του εμπορίου και του χρήματος με τις κρατικές παρεμβάσεις, στην φάση της διεθνούς νομισματικής και χρηματιστικής φιλελευθεροποίησης, θα οδηγήσουν στην ένταση της αυτονόμησής του από τις λειτουργίες της πραγματικής οικονομίας.

Πράγματι, σ' αυτή τη διαδικασία μετάβασης, τα ζητήματα της εργασίας και του κράτους-πρόνοιας αποτελούν τα κεντρικότερα προβλήματα που αναπαράγει η αντίφαση ανάμεσα στην ολοκλήρωση του χρηματοπιστωτικού τομέα και στην αποσύνθεση της πραγματικής οικονομίας.

Η στρατηγική αυτή, στην κατεύθυνση των συντηρητικών πολιτικών και της επέκτασης της δράσης το διεθνούς χρηματιστηριακού κεφαλαίου, που επιβάλλεται από τις κυριαρχικές πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις της διεθνούς οικονομίας, βρίσκεται σε αδιέξοδο, με το τεράστιο κοινωνικό έλλειμμα που προκαλούν σε διεθνές και ευρωπαϊκό επίπεδο.

Η κατάσταση αυτή που επικρατεί σήμερα στον πλανήτη, αποτελεί μείζονα πρόκληση για τους εργαζόμενους και τα συνδικάτα. Μία πρόκληση που στον πυρήνα της έχει τις αλλαγές που συντελούνται στις σχέσεις κεφαλαίου και εργασίας, τεχνολογίας και παραγωγής, οικονομικού και κοινωνικού στοιχείου στην λειτουργία της οικονομίας. Γι' αυτό απαιτείται να κατανοηθεί η πρόκληση αυτή από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις οι οποίες με τις θέσεις τους, την στάση τους, την πρακτική τους, την οργάνωση και λειτουργία τους καθώς και με τις έγκαιρες παρεμβάσεις τους και διεκδικήσεις τους για την βελτίωση του επιπέδου ζωής των εργαζομένων και την εφαρμογή διεθνών κοινωνικών όρων, καθίστανται κοινωνικοί πρωταγωνιστές και όχι παθητικοί θεατές της οικονομικής και κοινωνικής αναπαραγωγής σε εθνικό, ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο.

Η πρόκληση αυτή εμπεριέχει επίσης στον πυρήνα της την αναγκαιότητα διαμόρφωσης μιας νέας στρατηγικής με την οποία οι δυνάμεις της εργασίας σε διεθνές επίπεδο θα αντιστρέψουν την συντελούμενη οικονομική και κοινωνική κατάσταση.

Μιας στρατηγικής που:

- θα περιλαμβάνει τις πραγματικές ανάγκες του κόσμου της εργασίας
- θα συνδέει το «γενικό» με το «ειδικό» στην διάγνωση των προβλημάτων και το «οικονομικό» με το «κοινωνικό» στοιχείο στην νέα στρατηγική σύνθεση της οικονομική και κοινωνικής πολιτικής
- θα ελαχιστοποιεί την κυριαρχία των πολυεθνικών επιχειρήσεων και την επιθετικότητα του κεφαλαίου εναντίων του κόσμου της εργασίας
- θα διακρίνεται από βεβαιότητα και αυτοπεποίθηση για τις προτεινόμενες γενικές και ειδικές λύσεις

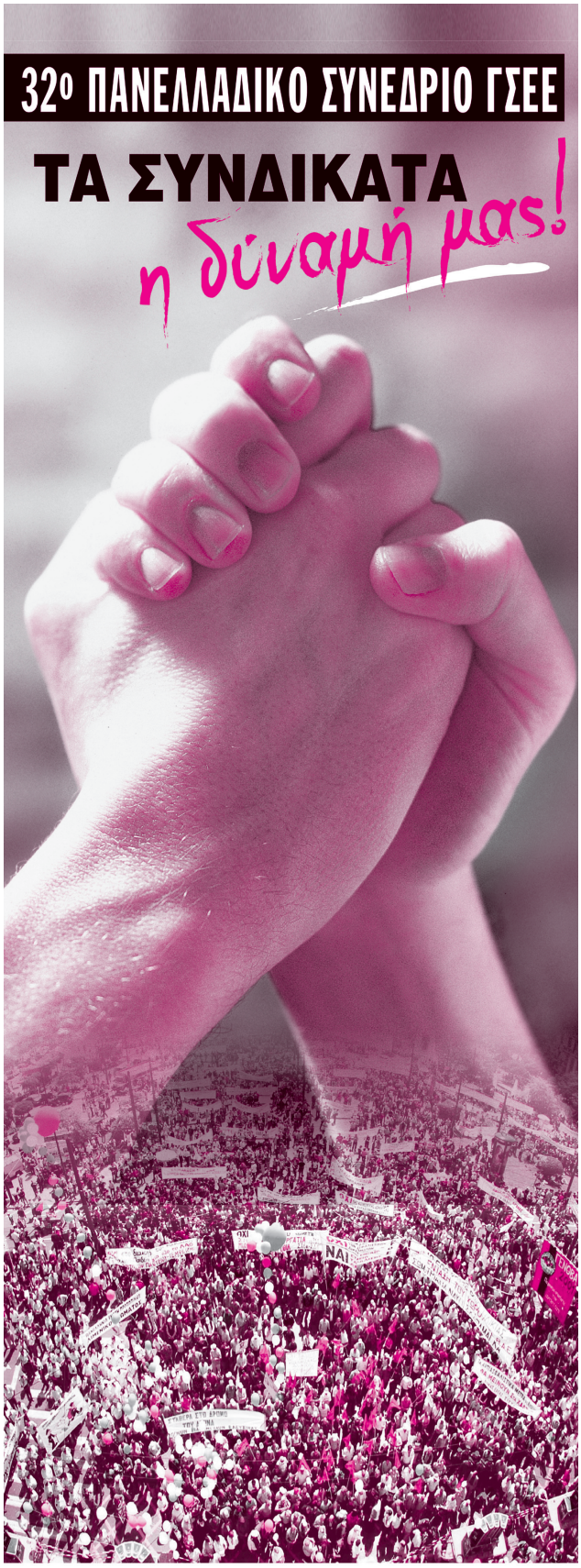

- θα διαμορφώνει ταξικές συμμαχίες προκειμένου να αυξάνεται το επίπεδο αποτελεσματικότητας της συνδικαλιστικής δράσης στην αντιμετώπιση των σύγχρονων προβλημάτων των εργαζομένων.

Όμως, η διεκδίκηση αυτής της στρατηγικής, προϋποθέτει την ενεργοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος σε εθνικό, ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο. Έτσι, πιο συγκεκριμένα το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα σε συνεργασία με τις εθνικές οργανώσεις και τις Ευρωπαϊκές Κλαδικές Ομοσπονδίες θα πρέπει να οργανώσει μία ευρεία κινητοποίηση για την προσέλκυση νέων μελών και τη μαζικοποίηση των ευρωπαϊκών συνδικάτων με στόχο: την αποφυγή της αυτάρεσκης γραφειοκρατικοποίησης, την ενίσχυση της αντιπροσωπευτικότητας και της αυτονομίας μας, προκειμένου ο συνδικαλιστικό λόγος να πείθει την κοινωνία και οι παρεμβάσεις των συνδικάτων σε όλους τους τομείς της οικονομίας να προωθούν αποτελεσματικά τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Στο πλαίσιο αυτό, το ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό κίνημα, υπό το πρίσμα των νέων δεδομένων (διεύρυνση της ευρωπαϊκής ένωσης, ύφεση) θα πρέπει να διεκδικήσει την επαναπροσέγγιση των στόχων και του περιεχομένου του Συμφώνου Σταθερότητας, με στρατηγικό προσανατολισμό το Σύμφωνο ανάπτυξης και απασχόλησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το νέο σύμφωνο θα πρέπει να διαμορφωθεί όχι μόνο από τις αγορές αλλά και από τις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις της Ευρώπης.

Έτσι, αποτελεί καθήκον του ευρωπαϊκού συνδικαλιστικού κινήματος αλλά και της Συνομοσπονδίας μας, με τις αποφάσεις που θα πάρει και το πρόγραμμα δράσης που θα εγκρίνει το 32ο Συνέδριο, να συμβάλλει στην διατύπωση μιας νέας στρατηγικής για τη χώρα μας, την Ευρώπη και την διεθνή οικονομία.

2. Ευρώ και ελληνική οικονομία

Η κυκλοφορία (2001) του ευρώ στα δώδεκα κράτη-μέλη της ευρωπαϊκής ένωσης, σε περιβάλλον χαμηλού πληθωρισμού, αποβλέπει στην ελαχιστοποίηση της συμβολής της συναλλαγματικής πολιτικής στην βελτίωση του επιπέδου της ανταγωνιστικότητας των οικονομιών των κρατών-μελών, την οποία θα επιτυγχάνουν πλέον με παραγωγικούς και τεχνολογικούς όρους.

Αυτό σημαίνει, ότι οι χώρες-μέλη στις οποίες κυκλοφορεί το ευρώ και επιδιώκουν να βελτιώσουν το επίπεδο ανταγωνιστικότητάς τους με εκτός παραγωγής και τεχνολογίας όρους, δηλαδή με μη αύξηση της παραγωγικότητας, θα επιτύχουν κάτι τέτοιο με την εφαρμογή περιοριστικών πολιτικών στην εργασία, αφού η προσαρμογή των τιμών των προϊόντων και των υπηρεσιών τους στις απαιτήσεις του διεθνούς ανταγωνισμού, δεν θα μπορεί να επιτυγχάνεται, όπως μέχρι το 2001, με τις διακυμάνσεις των εθνικών τους νομισμάτων.

Έτσι αποδεικνύεται ότι η κυκλοφορία του ευρώ στην Ελλάδα και τις άλλες χώρες της ευρωπαϊκής ένωσης δεν διακρίνεται μόνο από πτυχές και χαρακτηριστικά που σχετίζονται με την φυσική διάσταση του ενιαίου νομίσματος αλλά κυρίως διακρίνεται από πλευρές και χαρακτηριστικά που επηρεάζουν τις συνθήκες καθώς και τους όρους παραγωγής και κυκλοφορίας στην ελληνική οικονομία και κοινωνία.

Επίσης αποδεικνύεται ότι η κυκλοφορία του ευρώ, μετατοπίζει το κέντρο βάρους των πολιτικών βελτίωσης του επιπέδου ανταγωνιστικότητας προς την κατεύθυνση δημιουργίας των παραγωγικών, ερευνητικών και τεχνολογικών όρων ανάπτυξης στην ελληνική οικονομία.

Στην προοπτική αυτής της στρατηγικής το συνδικαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα έχει επανειλημμένα προβάλλει και διεκδικήσει την αναγκαιότητα αποτροπής περιοριστικών πολιτικών σε είδος (κοινωνική προστασία) και σε χρήμα (εισόδημα) σε βάρος της εργασίας.

Ταυτόχρονα το συνδικαλιστικό κίνημα διεκδικεί την διαμόρφωση και την άσκηση μιας συνεχούς και συνεπούς πολιτικής αύξησης της παραγωγικότητας, σε ρυθμούς μάλιστα ταχύτερους απ' αυτούς των άλλων χωρών της ζώνης του ευρώ, με παραγωγικούς και τεχνολογικούς όρους (επενδύσεις, οργάνωση της εργασίας, εκπαίδευση, κατάρτιση, κλπ), προκειμένου να επιτευχθούν οι συνθήκες πραγματικής σύγκλισης της ελληνικής οικονομίας.

Για τα ελληνικά συνδικάτα μία τέτοια αναπτυξιακή στρατηγική αποτελεί, εκτός των άλλων, τον μοναδικό, προσανατολισμό όπου οι πιέσεις του διεθνούς ανταγωνισμού στην ελληνική οικονομία δεν θα μεταφερθούν στους μισθούς (ονομαστικό και κοινωνικό) με αποτέλεσμα η κυκλοφορία του ευρώ να μην συνοδευτεί από συνθήκες αναδιανομής του εισοδήματος σε βάρος της εργασίας, επιτάχυνση των διαδικασιών απορύθμισης των εργασιακών σχέσεων και υποβάθμισης των συνθηκών εργασίας και κοινωνικής προστασίας.

Επιπλέον, για τα ελληνικά συνδικάτα μία τέτοια αναπτυξιακή στρατηγική αναδεικνύει την αναγκαιότητα μόνιμης ένταξης της πραγματικής σύγκλισης στην οικονομική και κοινωνική πολιτική, με την έννοια της βελτίωσης των υποδομών και των παραγωγικών δυνατοτήτων της ελληνικής οικονομίας, από ποσοτική και ποιοτική άποψη, προκειμένου να προφυλαχθεί ο κόσμος της εργασίας από συνέπειες που διαβρώνουν την κοινωνική συνοχή και συρρικνώνουν το

εύρος της κοινωνικο-οικονομικής ισχύος της χώρας μας.

Γι' αυτούς τους λόγους, η διεκδικητική προσήλωση των συνδικάτων στην **αναπτυξιακή στρατηγική της διαρθρωτικής ανταγωνιστικότητας** και της πραγματικής σύγκλισης, έχει ιδιαίτερη σημασία να υλοποιηθεί, δεδομένου των οικονομικών και κοινωνικών αποτελεσμάτων της.

Το ευρώ, επομένως, για να ανταποκριθεί στους αναπτυξιακούς, οικονομικούς και κοινωνικούς στόχους του συνδικαλιστικού κινήματος, στον πυρήνα των οποίων εμπεριέχεται η ανάπτυξη, η απασχόληση, η αναδιανομή του εισοδήματος υπέρ της εργασίας και της κοινωνικής προστασίας, **απαιτείται να είναι παραγωγικά, τεχνολογικά και εργασιακά ισχυρό.**

3. Οι στρατηγικές επιλογές του συνδικαλιστικού κινήματος και οι παρεμβάσεις της ΓΣΕΕ σε ευρωπαϊκό και σε εθνικό επίπεδο

Η Ευρωπαϊκή στρατηγική της οικονομικής αναδιάρθρωσης στο πλαίσιο του άξονα "παγκοσμιοποίηση - ανταγωνιστικότητα - δημοσιονομική πειθαρχία - κόστος εργασίας", επιδεινώνει τις αντιθέσεις, με την επικυριαρχία του "οικονομικού" στο "κοινωνικό" στοιχείο της αναπαραγωγής, με αποτέλεσμα την απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων, την δημιουργία νέων και ευέλικτων μορφών απασχόλησης, την υποβάθμιση του συστήματος κοινωνικής προστασίας, την ολοένα μεγαλύτερη εκμετάλλευση των εργαζομένων και την κατάργηση βασικών εργασιακών δικαιωμάτων που κατακτήθηκαν με μακροχρόνιους ταξικούς αγώνες.

Οι εφαρμοζόμενες πολιτικές διαπνέονται από την παθητική προσαρμογή της εργασίας και του Κράτους Πρόνοιας στις τεχνολογικές και παραγωγικές εξελίξεις. Υποστηρίζεται ότι η σταθεροποίηση της οικονομίας, η βελτίωση του επιπέδου ανταγωνιστικότητας και η αντιμετώπιση της ανεργίας είναι εφικτή με τη μείωση του κόστους εργασίας (σε χρήμα), με την μείωση του πραγματικού μισθού (σε είδος) και με την επιδείνωση του επιπέδου των παροχών του συστήματος κοινωνικής προστασίας.

Στο πνεύμα αυτό της δημοσιονομικής πειθαρχίας, του ελέγχου των συνολικών συνταξιοδοτικών δαπανών και της μείωσης της κρατικής δαπάνης για συντάξεις στα κράτη-μέλη, η Ευρωπαϊκή Ένωση με την εμμονή της στην αρχή της επικαιρικότητας (εθνικές πολιτικές που συνοδεύονται από την ανοιχτή μέθοδο συντονισμού) προσανατολίζει τις συνταξιοδοτικές πολιτικές από χώρα σε χώρα (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, κλπ), προς την κατεύθυνση της παράτασης του χρόνου εργασίας, της αποθάρρυνσης της πρόωρης συνταξιοδότησης, του παγώματος ή και της μείωσης των συντάξεων, της αύξησης των εισφορών των ασφαλισμένων, της μείωσης των εισφορών των εργοδοτών και της μεταφοράς μέρους της ασφαλιστικής κάλυψης στον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας.

Επιδιώκεται η αύξηση της ανταγωνιστικότητας με τη μείωση του κόστους εργασίας και την ενοχοποίηση των ήδη εργαζομένων για την ύπαρξη της ανεργίας.

Κατά συνέπεια, η στρατηγική είναι σαφής: η ανεργία θα αντιμετωπιστεί με αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων θέτοντας τους εργαζόμενους στο δίλημμα ή να δεχθούν την ελαστικοποιημένη απασχόληση ή την ανεργία.

Με αφετηρία αυτά τα δεδομένα, αποδεικνύεται ότι η ευρωπαϊκή αλλά και η ελληνική οικονομία και κοινωνία, έχουν ανάγκη από μία νέα στρατηγική και ένα νέο μείγμα οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, στοιχεία τα οποία αξιοποιούν ενεργητικά (είτε με μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών για την προώθηση της απασχόλησης, είτε με τον εμπλουτισμό της χρηματοδότησης του Κράτους-Πρόνοιας κλπ) τις νέες παραγωγικές και τεχνολογικές εξελίξεις.

Επομένως, το συνδικαλιστικό κίνημα είναι ανάγκη να εμπλουτίσει τον προβληματισμό του με τα θεωρητικά και ουσιαστικά στοιχεία των εξελίξεων και μετά με τα διαχειριστικά στοιχεία, κατανοώντας σε βάθος τους μετασχηματισμούς που συντελούνται στο παραγωγικό σύστημα και τις επιδράσεις τους στην εργασία και το Κράτος - Πρόνοιας.

Το συνδικαλιστικό κίνημα είναι ανάγκη να προβληματιστεί για τη «νέα στρατηγική σύνθεση» και ποιος θα είναι ο κεντρικός στόχος: Το Κράτος - Πρόνοιας ή η υποχρεωτική εργασία; Οι ευρωπαϊκές πολιτικές θα συνεχίσουν τον προσανατολισμό τους στην νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση ή θα αναζητήσουν την εγκαθίδρυση μίας νέας ισορροπίας ανάμεσα στο «οικονομικό» και το «κοινωνικό»; Πώς θα επιτευχθεί στην Ελλάδα και την Ευρώπη αυτή η νέα ισορροπία με την αντιπαράθεση οικονομίας και κοινωνίας ή με την σύζευξη της οικονομικής βιωσιμότητας με την κοινωνική αποτελεσματικότητα; Θα μείνουμε στην σύνθεση λιγότερο κοινωνικό κράτος - περισσότερη ανάπτυξη που σημαίνει περισσότερη παραγωγή, περισσότερη κατανάλωση και περισσότερα κέρδη ή θα ακολουθήσουμε τη νέα σύνθεση περισσότερη κοινωνική δικαιοσύνη -κινητήρια δύναμη της ανάπτυξης, που σημαίνει περισσότερη παραγωγή, περισσότερη κατανάλωση, περισσότερη απασχόληση, περισσότερη ανακατανομή του εισοδήματος του παραγόμενου προϊόντος, λιγότερα κέρδη;

Η νέα στρατηγική σύνθεση που διεκδικεί το συνδικαλιστικό κίνημα στην οικονομική και κοινωνική πολιτική ουσιαστικά αποσκοπεί στην αποτροπή της μείωσης της κρατικής χρηματοδότησης του συστήματος κοινωνικής προστασίας και στην αποφυγή ανάληψης του βάρους χρηματοδότησης των συντάξεων και γενικότερα των κοινωνικών παροχών από τον οικογενειακό προϋπολογισμό, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το ύψος του διαθέσιμου εισοδήματος και των καταναλωτικών δαπανών, την ανάκαμψη της οικονομίας, το βιοτικό επίπεδο των ασφαλισμένων και των συνταξιούχων, τις εισοδηματικές και κοινωνικές ανισότητες, καθώς και την κοινωνική αλληλεγγύη και την κοινωνική συνοχή. Έτσι, ο πυρήνας της νέας στρατηγικής σύνθεσης χαρακτηρίζεται από τον άξονα περισσότερη κοινωνική δικαιοσύνη - κινητήρια δύναμη της ανάπτυξης, παρά από τον άξονα λιγότερο κοινωνικό κράτος - περισσότερη ανάπτυξη.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, το συνδικαλιστικό κίνημα προσανατολίζει τις διεκδικήσεις του στην σύνθεση Ανάπτυξη - Απασχόληση - Εισόδημα - Κοινωνική Προστασία.

Όμως, το συνδικαλιστικό κίνημα για να επιβάλλει την υλοποίηση αυτής της σύνθεσης απαιτείται να:

- Ενισχύσει την αυτονομία του και να αντιμετωπίσει προβλήματα «παραταξικοποίησής» του.
- Διευρύνει το πεδίο δράσης του, αναβαθμίσει τις συμμετοχικές διαδικασίες και ενισχύσει τις δημοκρατικές λειτουργίες στα συνδικάτα.
- Συνδέσει τα συνδικάτα και την δράση τους με τα ευρύτερα κοινωνικά κινήματα και τμήματα του πληθυσμού, προκειμένου να αντιμετωπισθούν τα οξυμένα κοινωνικά προβλήματα.
- Αναβαθμίσει το περιεχόμενο και ενισχύσει τον ρόλο των συλλογικών συμβάσεων εργασίας.
- Επεξεργάζεται αδιάκοπα ολοκληρωμένες θέσεις, ενισχύοντας την δύναμη και τις διεκδικήσεις των συνδικάτων στην επίλυση σύγχρονων προβλημάτων του Κόσμου της εργασίας.
- Εντείνει τη διεθνοποίηση της δράσης του, μπροστά στις νέες διαστάσεις και μορφές της διεθνοποίησης του κεφαλαίου και της οικονομίας.

Με αυτές αλλά και με άλλες προϋποθέσεις το συνδικαλιστικό κίνημα θα αυξήσει τη συμμετοχή των εργαζομένων στα συνδικάτα, θα φέρει κοντά του τους νέους και τις γυναίκες που όλο και περισσότερο λείπουν από το συνδικαλιστικό κίνημα, θα μαζικοποιήσει τους αγώνες του και τις συγκεντρώσεις του, θα πείσει την κοινωνία,

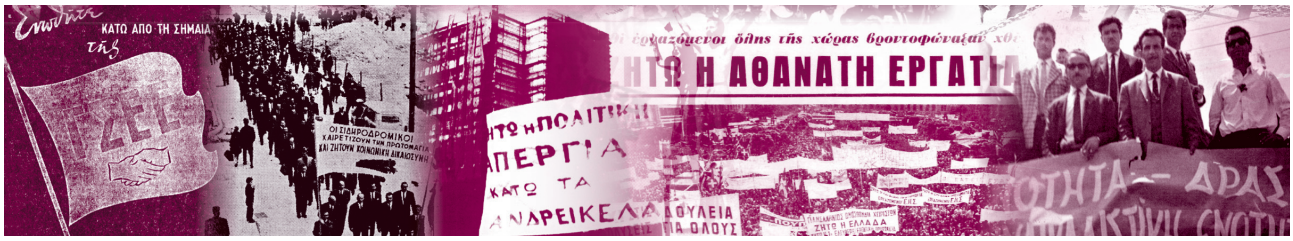

ότι γνωρίζει και μπορεί, ότι έχει στρατηγική και τεκμηριωμένες θέσεις και τέλος ότι έχει αποτελεσματικές και συγκροτημένες δομές έρευνας-τεκμηρίωσης και υλοποίησης των στόχων του.

Το συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να ανταποκριθεί στις σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων, οι οποίες απαιτούν να είναι ρωμαλέο, διεκδικητικό και διαπραγματευτικό με πολύπλευρη και ανοιχτή στην κοινωνία δράση.

Ένα συνδικαλιστικό κίνημα που καθημερινά στην πράξη θα αποδεικνύει με τους αγώνες του την υλοποίηση της στρατηγικής του για την ανάπτυξη, την απασχόληση, την κοινωνική δικαιοσύνη, την μείωση των ανισοτήτων, την πολιτική και οικονομική δημοκρατία, τη συμμετοχή στην λήψη των αποφάσεων, τον εργατικό έλεγχο, την ισότητα ευκαιριών και αποτελεσμάτων, την αλληλεγγύη, την αξιοκρατία και τη διαφάνεια στη διαχείριση του δημόσιου πλούτου.

Όμως, οι επιδιώξεις αυτές συνδέονται με αναγκαίες οργανωτικές παρεμβάσεις που απαιτείται να πραγματοποιήσουμε στην βάση των αποφάσεων του 31ου Καταστατικού και Οργανωτικού Συνεδρίου της ΓΣΕΕ.

Μέχρι σήμερα το σ.κ δεν έχει αναπτύξει τον επιθυμητό βηματισμό στα θέματα αυτά. Πρέπει όμως να υπάρχουν άμεσες εξελίξεις προκειμένου να επιλυθούν τα σύγχρονα οργανωτικά του ζητήματα και το σ.κ. να ανταποκριθεί στις σημερινές και μελλοντικές ανάγκες των εργαζομένων.

Παράλληλα απαιτούνται οργανωτικού και λειτουργικού χαρακτήρα παρεμβάσεις και στο “εσωτερικό” των συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Απαιτείται να γίνει κατανοητό και να αποφασισθεί ότι επιβάλλεται συλλογική λειτουργία και παραγωγή έργου από τον οποιοδήποτε ζητά ανάληψη θέσης ευθύνης.

Τα προβλήματα σήμερα και στο μέλλον είναι σοβαρά. Μόνο εκτός των άλλων, με συλλογικότητα, διαφάνεια, συναπόφαση, συνευθύνη, αξιοπιστία πρωτοβουλία, εμπιστοσύνη και συνεχή δράση και εγρήγορση, θα μπορέσει η Γ.Σ.Ε.Ε., στο πλαίσιο της λειτουργίας των Γραμματειών Ευθύνης, αλλά και οι άλλες συνδικαλιστικές οργανώσεις να τα αντιμετωπίσουν με συνέπεια και αποτελεσματικότητα.

Η αναβάθμιση του ρόλου του συνδικαλιστικού κινήματος στο μέλλον, επιβάλλεται να συντελεστεί πάνω σε δύο κεντρικούς άξονες: την στρατηγική και τις πολιτικές για την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη της χώρας μας καθώς και την οργανωτική ανασυγκρότηση και λειτουργική του δημιουργικότητα και αποτελεσματικότητα.

Στην κατεύθυνση αυτή απαιτείται να ληφθούν τολμηρές αποφάσεις και να διεκδικηθούν οι αναγκαίες αλλαγές στην οικονομία, την κοινωνία και το κίνημά μας. Αλλαγές που δεν θα επιτρέψουν η χώρα μας να γίνει, ένας σχηματισμός οικονομικού περιθωρίου και κοινωνικού αποκλεισμού στις συνθήκες του ευρώ. Αλλαγές που θα σφυρηλατήσουν τις ισότιμες σχέσεις στο «οικονομικό» και «κοινωνικό» στοιχείο της ελληνικής κοινωνίας καθώς και την ενότητα, την αυτονομία, την διεύρυνση της δράσης και τη σύνδεση του συνδικαλιστικού κινήματος με τις κοινωνικές εξελίξεις.

4. Η ευρωπαϊκή δράση του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος - ο ρόλος της ΓΣΕΕ

Η ένταση της διεθνοποίησης του κεφαλαίου, η κυριαρχία των πολυεθνικών επιχειρήσεων, οι νέες διαστάσεις και μορφές που αποκτά, επιβάλλουν στο συνδικαλιστικό κίνημα, την αναγκαιότητα διαμόρφωσης στρατηγικών και δράσεων ευρωπαϊκού και διεθνούς χαρακτήρα.

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, η διαμόρφωση αυτής της νέας στρατηγικής περνά από τις Συνομοσπονδίες των κρατών-μελών, τις Συνομοσπονδίες των κρατών της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων καθώς και την Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων.

Στην κατεύθυνση αυτή το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα και η Γ.Σ.Ε.Ε καλείται να αναπτύξει την ευρωπαϊκή του στρατηγική με παρεμβάσεις στις ευρωπαϊκές εξελίξεις.

Στη κατεύθυνση αυτή η Γ.Σ.Ε.Ε απαιτείται:

- ✓ Να παρέχει πλήρη ενημέρωση στους έλληνες εργαζόμενους για τις ευρωπαϊκές εξελίξεις, να διαμορφώσει από κοινού μαζί τους τις θέσεις του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος και να τις θέτει στην Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (ΣΕΣ) για αγώνα και διεκδίκηση, ιδιαίτερα στις νέες συνθήκες (ευρώ, ύφεση, διεύρυνση) της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- ✓ Να πάρει πρωτοβουλίες στο πλαίσιο της ΣΕΣ και των άλλων Συνομοσπονδιών των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων προκειμένου να προωθήσει στην Ευρωπαϊκή ήπειρο ένα «μέτωπο αναβάθμισης της εργασίας και βελτίωσης του εισοδήματος, του Κράτους-Πρόνοιας και των εργασιακών σχέσεων», σε αντίθεση με τις δυσμενείς εξελίξεις που σημειώνονται τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, σε βάρος των εργαζομένων. Η σφυρηλάτηση αυτού «του μετώπου αναβάθμισης της εργασίας» προϋποθέτει, εκτός των άλλων, ανάπτυξη σχέσεων και εμπειριών με τα συνδικάτα όλων των άλλων ευρωπαϊκών χωρών, διαμορφώνοντας μία δυναμική στρατηγική διμερών και πολυμερών σχέσεων στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Το «μέτωπο αναβάθμισης της εργασίας» ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες διεθνοποίησης και συσσώρευσης του κεφαλαίου, δεν αναφέρεται μόνο στην βελτίωση των «εντός των τοιχών» συνθηκών, αλλά και στη διεύρυνση με την ίδια σπουδαιότητα και τις κοινωνικές συνθήκες αναπαραγωγής του κόσμου της εργασίας, με την βελτίωση της ποιότητας ζωής, της κατοικίας, του περιβάλλοντος, της διατροφικής αλυσίδας καθώς και με την αναβάθμιση του προτύπου και των αναλυτικών και κοινωνικών αναγκών των εργαζομένων και των συνταξιούχων.
- ✓ Να εντείνει ακόμη περισσότερο την ανάπτυξη σχέσεων με τα Συνδικάτα των Βαλκανικών χωρών, της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, προωθώντας διμερείς επαφές αλλά και μία ευρύτερη συνεργασία της ΣΕΣ με αυτά τα συνδικάτα. Για το συνδικαλιστικό κίνημα, η στρατηγική για το "μέτωπο αναβάθμισης της εργασίας" δεν χωρά στην γεωγραφική διάκριση της Ανατολικής και Δυτικής Ευρώπης. Απαιτεί, μία ενεργό

συνδικαλιστική δράση σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

- ✓ Να διεκδικήσει από την ελληνική κυβέρνηση, την προώθηση και ένταξη των θέσεων της Συνομοσπονδίας στην πολιτική της αλλά και στις πολιτικές που προωθεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.
- ✓ Να αξιοποιήσει τις εμπειρίες αλληλεγγύης εργαζομένων και ανέργων που αναπτύσσονται σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, προκειμένου να διευρύνει ακόμα περισσότερο το «μέτωπο αναβάθμισης της εργασίας» στη χώρα μας.
- ✓ Να προωθήσει ακόμα περισσότερο τις σχέσεις με τους Έλληνες ευρωβουλευτές και τα πολιτικά κόμματα, προκειμένου οι θέσεις του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος να μεταφέρονται συστηματικά και στα αντιπροσωπευτικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- ✓ Να εντείνει την αξιοποίηση της παρουσίας των εκπροσώπων της, στις επιτροπές της ΣΕΣ και της ΟΚΕ (Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής), με τη συνεργασία και τον συντονισμό του γραφείου Βρυξελλών της Γ.Σ.Ε.Ε.

Από την άλλη πλευρά, η Συνομοσπονδία των Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (ΣΕΣ) για να ανταποκριθεί στο νέο ρόλο της και τις σύγχρονες ανάγκες των ευρωπαίων εργαζομένων στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται θα πρέπει κύρια:

- ✓ Να προωθήσει τη συνεργασία και τη συνδικαλιστική δράση των συνδικάτων της Ευρωπαϊκής ηπείρου.
- ✓ Να διεκδικήσει και να διαπραγματευτεί με τα ευρωπαϊκά όργανα, τις θέσεις του ευρωπαϊκού συνδικαλιστικού κινήματος για την ανάπτυξη, την απασχόληση και το Κράτος-Πρόνοιας στις συνθήκες του ευρώ.
- ✓ Να κινητοποιήσει και να συντονίσει αγώνες ευρωπαϊκής εμβέλειας, για την διεκδίκηση των ζητημάτων αιχμής του ευρωπαϊκού συνδικαλιστικού κινήματος: την καταπολέμηση της ανεργίας, το 35ωρο χωρίς μείωση των αποδοχών, την αναδιανομή του εισοδήματος, την πραγματική και την αύξηση των κοινωνικών δαπανών.

4.1. Βαλκάνια

Η δράση της Γ.Σ.Ε.Ε στην Νοτιο-Ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια συνέβαλε στο να ενισχυθούν οι δεσμοί της με τα αντίστοιχα κινήματα της περιοχής διαμέσου πρωτοβουλιών για τη διασφάλιση της ειρήνης και ανταλλαγής εμπειριών για τα προβλήματα των εργαζομένων και τους τρόπους αντιμετώπισής τους στις επιμέρους χώρες. Η ανάληψη αυτών των πρωτοβουλιών οι οποίες θα αναπτυχθούν και στο μέλλον, είχαν την τεχνική και επιστημονική υποστήριξη του Ινστιτούτου Εργασίας ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, θα συμβάλλουν:

- ❑ Στη συστηματοποίηση και μονιμοποίηση της αναγκαίας πληροφόρησης για τις εξελίξεις στην αγορά εργασίας και στο σ.κ. της Νοτιανατολικής Ευρώπης, της Βαλκανικής και της Μαύρης Θάλασσας.
- ❑ Στην αναγνώριση μιας θετικής, εποικοδομητικής και προοδευτικής παρουσίας της Γ.Σ.Ε.Ε στο σ.κ της Νοτιανατολικής Ευρώπης, της Βαλκανικής και της Μαύρης Θάλασσας.
- ❑ Στην ενίσχυση του κύρους της Γ.Σ.Ε.Ε στο ευρύτερο ευρωπαϊκό συνδικαλιστικό χώρο στα πλαίσια της συμβολής των ελληνικών συνδικάτων στον προοδευτικότερο προσανατολισμό του ευρωπαϊκού συνδικαλιστικού κινήματος.
- ❑ Στην ενίσχυση του κύρους της Γ.Σ.Ε.Ε στους ευρύτερους κοινωνικούς και επιστημονικούς φορείς της Νοτιανατολικής Ευρώπης, της Βαλκανικής και της Μαύρης Θάλασσας.

5. Οι μεγάλες προτεραιότητες και προτάσεις των συνδικάτων

Το συνδικαλιστικό κίνημα στη χώρα μας, υποστηρίζει ότι η στρατηγική ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας απαιτείται να περιλαμβάνει στο επίκεντρό της την πραγματική σύγκλιση, να έχει προοπτική και όραμα και να κινητοποιεί όλες τις υγιείς δυνάμεις της παραγωγής και της κοινωνίας.

Με αφετηρία αυτές τις αρχές, η ελληνική οικονομία έχει ανάγκη από μία νέα στρατηγική σύνθεση η οποία θα στηρίζεται:

- Στην παραδοχή ότι οι νέες παραγωγικές και τεχνολογικές εξελίξεις, που συντελούνται στην Ελλάδα, την Ευρώπη και τον Κόσμο, δεν αποτελούν στοιχεία "επιβολής ποινών" στους εργαζόμενους, με την παθητική προσαρμογή σ' αυτές. Δηλαδή με τις απολύσεις, την ανεργία, την απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων και του Κράτους-Πρόνοιας.
- Στην εγκαθίδρυση ενός προτύπου οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης με κεντρικούς άξονες: την Ανάπτυξη, την Αναδιανομή, του εισοδήματος, την Απασχόληση και την Κοινωνική Προστασία.
- Στην προώθηση διαδικασιών κοινωνικής διαπραγμάτευσης, προκειμένου οι κοινωνικοί φορείς και το Κράτος να διαμορφώσουν στρατηγικές επιλογές μακράς πνοής και μέτρα πολιτικής που θα χαρακτηρίζονται από την αξιοποίηση των πόρων και την δυναμική ικανοποίηση των αναγκών της οικονομίας και κοινωνίας.

Κατά συνέπεια, οι μεγάλες προτεραιότητες των συνδικάτων επικεντρώνονται στα εξής:

5.1. Ανάπτυξη με κοινωνικό περιεχόμενο

Η αναπτυξιακή πολιτική πρέπει να συνδυάζει οικονομικούς και κοινωνικούς στόχους.

Οικονομικοί στόχοι είναι η ταχύτερη βελτίωση της παραγωγικότητας, της μεγέθυνσης του προϊόντος των εισοδημάτων, της πραγματικής σύγκλισης, της αναβάθμισης της οικονομικής και κοινωνικής θέσης της ελληνικής οικονομίας στην Ευρωπαϊκή οικονομία με όρους παραγωγής, τεχνολογίας και διαρθρωτικής ανταγωνιστικότητας.

Κοινωνικοί στόχοι είναι η διατήρηση και σταδιακή βελτίωση του συστήματος κοινωνικής προστασίας του πλαισίου ρύθμισης της αγοράς εργασίας, καθώς και η αξιοποίηση της αυξημένης παραγωγικότητας για την συνδυασμένη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των μισθωτών και τη μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών.

Οι πρόσθετοι πόροι που θα προέλθουν από την επιτάχυνση της ανάπτυξης, όπως και οι πόροι που θα αντληθούν από την αναδιανομή του εισοδήματος, θα πρέπει να κατευθύνονται στην ταχύτερη αύξηση των επενδύσεων με ταυτόχρονη εξισορρόπηση των δημοσίων οικονομικών, των οικονομικών του συστήματος κοινωνικής προστασίας και την ενίσχυση της χρηματοδότησης για μια διευρυμένη και με βάση τις σύγχρονες ανάγκες, κοινωνική πολιτική.

Στο πλαίσιο των προτάσεών μας για την Ανάπτυξη διεκδικούμε:

- ✓ Τον εκσυγχρονισμό και διεύρυνση της παραγωγικής βάσης. Προϋπόθεση απο-

τελεί η χάραξη κλαδικών πολιτικών για την απόκρουση των συνεπειών της αποβιομηχάνισης και η ενεργή στήριξη των τομέων παροχής υπηρεσιών, του τουρισμού και της αγροτικής οικονομίας.

- ✓ Την υποστήριξη της ελληνικής βιομηχανικής παραγωγής και των Μικρομεσαίων επιχειρήσεων.
- ✓ Την πραγματοποίηση μεγάλων έργων υποδομής και την ανάπτυξη δικτύων και σε περιφερειακό επίπεδο, προκειμένου να επιτευχθεί κατά ολοκληρωμένο τρόπο η διεύρυνση και ο εκσυγχρονισμός του αναπτυξιακού αποθέματος της χώρας.
- ✓ Την αναδιάρθρωση επιχειρήσεων όχι παθητικού (μείωση θέσεων εργασίας, ανατροπή εργασιακών σχέσεων κλπ), αλλά επιθετικού περιεχομένου (ποιοτική αναβάθμιση των προϊόντων, τεχνολογικός εκσυγχρονισμός, εξειδίκευση προσωπικού, βελτίωση υποδομών, νέα προϊόντα, έρευνα, αναζήτηση νέων αγορών). Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να αντιμετωπισθούν κατά παραγωγικό, τεχνολογικό και οργανωτικό τρόπο τα προβλήματα των ΜΜΕ, τόσο στην κατεύθυνση του ανταγωνισμού που προκύπτει από τη διεθνοποίηση της οικονομίας, όσο και της αναζήτησης νέων επενδυτικών δραστηριοτήτων.
- ✓ Την αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού με διαρκή επιμόρφωση και διασφάλιση της εργασίας.
- ✓ Την αντιμετώπιση της παραοικονομίας που, παρά τη συγκάλυψη ενός μικρού μέρους της ανεργίας, προκαλεί τεράστια ζημιά στους πόρους του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος και λειτουργεί ανταγωνιστικά, υπονομεύοντας την επίσημη οικονομία.
- ✓ Την υποστήριξη της καινοτομίας και της έρευνας καθώς και την ανάδειξη των τοπικών και άλλου είδους συγκριτικών πλεονεκτημάτων.
- ✓ Την ουσιαστική και διαφανή αξιοποίηση των ευρωπαϊκών πόρων με τρόπο που να στηρίζονται περισσότερο οι ανθρώπινοι πόροι, η περιφερειακή και κλαδική ανάπτυξη.
- ✓ Την βελτίωση της ανταγωνιστικότητας μέσα από την ποιότητα, την γρήγορη προσαρμογή στις ανάγκες του καταναλωτή, τον τεχνολογικό εξοπλισμό και όχι μέσα από την μείωση του κόστους εργασίας .
- ✓ Την συστηματική προσήλωση μείωσης του πληθωρισμού στην κατεύθυνση του ελέγχου της κερδοφορίας και των ανατιμήσεων των τιμών των προϊόντων και υπηρεσιών και όχι του κόστους εργασίας και των μισθών.

5.2. Η ελληνική οικονομία μετά το 2004

Οι συνθήκες αναδιάρθρωσης και ανάπτυξης της ελληνικής οικονομίας έχουν οδηγήσει την θέση της χώρας μας στον ευρωπαϊκό καταμερισμό εργασίας σε μία σχετική αναβάθμιση, με την υπογράμμιση ότι αυτή η αναβάθμιση υπολείπεται των άλλων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην αναδιανομή του εισοδήματος (σε χρήμα και σε είδος) υπέρ της εργασίας.

Από την άποψη αυτή, οι προοπτικές της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας μετά το 2004 είναι καθοριστικές, με την έννοια των αναγκαίων πολιτικών που απαιτείται να ληφθούν προκειμένου οι οικονομικές και αναπτυξιακές επιδόσεις της, η αύξηση της παραγωγής και του πλούτου να συνοδεύονται από αύξηση της απασχόλησης, μείωση της ανεργίας, περιορισμό των εισοδηματικών και κοινωνικών ανισοτήτων, κοινωνική ευημερία και κοινωνική συνοχή.

Στην κατεύθυνση αυτών των στόχων, η προοπτική αλλαγών σε ορισμένους σημαντικούς εξωγενείς παράγοντες της ελληνικής οικονομίας μετά το 2004, όπως η μείωση των μονομερών μεταβιβάσεων από

την Ευρωπαϊκή Ένωση προς την Ελλάδα, δημιουργεί το ερώτημα εάν η ελληνική οικονομία διαθέτει τις εσωτερικές δυνάμεις που θα μπορούσαν να προωθήσουν μεσο-μακροπρόθεσμα την διαδικασία της πραγματικής σύγκλισης ή εάν θα πρέπει να αναμένουμε στο δεύτερο ήμισυ της δεκαετίας 2000 - 2010 μία επιβράδυνση της ελληνικής οικονομίας.

Είναι γνωστό ότι ένα τμήμα των δαπανών για δημόσια έργα αποτελούνται από εθνικούς πόρους οι οποίοι θα «απελευθερωθούν» για να χρησιμοποιηθούν σε άλλες χρήσεις. Εντούτοις, η μείωση των μονομερών μεταβιβάσεων από την Ευρωπαϊκή Ένωση θα προκαλέσει μία μείωση της εσωτερικής ζήτησης, η οποία, στον βαθμό που την αφορά, θα συμβάλλει στην μείωση του ρυθμού αύξησης του ΑΕΠ. Μια ενδεχόμενη μείωση του ρυθμού αύξησης του ΑΕΠ στην Ελλάδα θα ασκήσει πιέσεις στους μισθούς, επομένως και στην ιδιωτική κατανάλωση, με αποτέλεσμα μία περαιτέρω επιβράδυνση της εσωτερικής ζήτησης. Αυτή, με την σειρά της θα επιδράσει αρνητικά στις ιδιωτικές επενδύσεις κ.ο.κ.

Έτσι, οι «ενάρετοι κύκλοι» επί των οποίων βασίζεται σήμερα η ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας ενδέχεται να μετατραπούν σε «μη ενάρετους κύκλους», οι οποίοι θα συντηρούν μία επιβράδυνση που θα μπορούσε να προέλθει από μία αρχική μείωση της συνολικής ζήτησης (μείωση πόρων από την Ευρωπαϊκή Ένωση).

Κατά συνέπεια, για την επίτευξη των οικονομικών και κοινωνικών στόχων του συνδικαλιστικού κινήματος, αποκτά, κατά την γνώμη μας, μεγάλη σημασία, η διατήρηση των υψηλών ρυθμών αύξησης της εσωτερικής και εξωτερικής ζήτησης μετά το 2004, έτσι ώστε η ελληνική οικονομία να εξακολουθήσει να μεγεθύνεται με τον δυνητικό ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ ο οποίος ανέρχεται στο επίπεδο του 3,7%. Αυτό σημαίνει ότι το έλλειμμα ζήτησης που ενδέχεται να παρουσιασθεί μετά το 2004 θα πρέπει να καλυφθεί με τρόπους των οποίων ο προσδιορισμός οφείλει να γίνει αντικείμενο δημόσιας συζήτησης.

Στο πλαίσιο αυτό, η αύξηση της απασχόλησης (που ενισχύει την εσωτερική ζήτηση γιατί δημιουργεί νέα εισοδήματα) απαιτείται για την οικονομική πολιτική να αποτελεί στόχο πρώτης προτεραιότητας, δεδομένου ότι η δημιουργία ενός αναπτυξιακού αποθέματος στην ελληνική οικονομία, εκτός της συμβολής στην μείωση της ανεργίας, θα συμβάλλει μεσοπρόθεσμα στη συγκράτηση του ρυθμού μείωσης του ΑΕΠ μετά το 2005 - 2006 όταν η πτωτική του τάση στην Ελλάδα θα επηρεαστεί από την μείωση των εισροών από την Ευρωπαϊκή Ένωση, με προβλεπόμενο αποτέλεσμα να μη βρεθεί η ελληνική οικονομία σε συνθήκες ύφεσης.

Παράλληλα, οι μακροοικονομικές επιδόσεις της ελληνικής οικονομίας προσφέρουν ισχυρές ενδείξεις ότι η ελληνική οικονομία διαθέτει, από την πλευρά της προσφοράς, σημαντικό εσωτερικό δυναμισμό, ο οποίος όμως δεν θα κατορθώσει να αναπτύξει τις προαναφερόμενες εξελίξεις παρά μόνο εάν η αύξηση της ζήτησης διατηρηθεί σε υψηλά επίπεδα.

Για να διατηρηθεί όμως ο υψηλός ρυθμός μεγέθυνσης της οικονομίας και να επιτευχθεί η μείωση της ανεργίας και η αύξηση της απασχόλησης, θα πρέπει, εκτός των άλλων, να διαμορφωθούν έγκαιρα οι συνθήκες, ώστε η ελληνική οικονομία να αντιμετωπίσει τις εξωτερικές της ανισορροπίες. Για να επιτευχθεί αυτό, απαιτείται να δημιουργηθούν ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα, όχι μόνο διαμέσου των αυθορμήτων λειτουργιών των αγορών, αλλά και διαμέσου κρατικών πολιτικών.

Η άποψη για την υποβάθμιση της κρατικής παρέμβασης και η εναπόθεση των ελπίδων για την παράταση της ανάκαμψης της ελληνικής οικονομίας μετά το 2004 στην εύρυθμη λειτουργία των αγορών και

στην μείωση του κόστους εργασίας για την βελτίωση του επιπέδου ανταγωνιστικότητας, βρίσκονται στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που απαιτείται να ακολουθήσει η αναδιάρθρωση του παραγωγικού συστήματος και των εργασιακών διαδικασιών για την βελτίωση της διαρθρωτικής ανταγωνιστικότητας (ποιότητα προϊόντων, παραγωγικότητα του κεφαλαίου, οργάνωση εργασίας, τεχνολογία, κλπ) και την δημιουργία ανταγωνιστικών πλεονεκτημάτων.

Το ίδιο ισχύει και για τις εργασιακές σχέσεις, για τις οποίες η μεγαλύτερη πρόκληση σήμερα και μετά το 2004 δεν είναι η ευελιξία και η απορύθμιση της αγοράς εργασίας αλλά η ικανότητα των επιχειρήσεων να συνδυάζουν την ανάγκη για βελτίωση του επιπέδου ειδίκευσης των εργαζομένων, με στόχο την βελτίωση της παραγωγικότητας και της ποιότητας, καθώς και των προσδοκιών των εργαζομένων, ως προς την εξέλιξη των πραγματικών αποδοχών και της επαγγελματικής σταδιοδρομίας τους.

5.3. ΔΕΚΟ

Οι οικονομικές εξελίξεις και οι δημόσιες πολιτικές αναφορικά με τις υπηρεσίες που παρέχονται από τις ΔΕΚΟ, μας επιβάλλουν να επαναλάβουμε τη θέση του συνδικαλιστικού κινήματος για τις ΔΕΚΟ.

- Η γενική θέση μας για τις ΔΕΚΟ είναι η διατήρηση του δημόσιου και κοινωνικού τους χαρακτήρα, χωρίς να αποκλείουμε τη μερική - μειοψηφική μετοχοποίηση, εκεί και μόνο που θεωρείται ως το αναγκαίο μέσο για την ανταγωνιστική επιβίωση της επιχείρησης και όχι για την κάλυψη των ελλειμμάτων του κρατικού προϋπολογισμού.

Πιστεύουμε ότι οι ΔΕΚΟ, για ν' ανταποκριθούν στο ρόλο τους, πρέπει να είναι αποδοτικές, να μην επιβαρύνουν τον κρατικό προϋπολογισμό, παρά μόνο κατά το μέρος που αφορά την άσκηση αναπτυξιακής κοινωνικής δραστηριότητας.

Πρέπει όμως και να μεριμνήσουν για την επιβίωσή τους στο νέο ανταγωνιστικό περιβάλλον, που θα διαμορφωθεί μετά την άρση του μονοπωλιακού χαρακτήρα τους στην οικονομία.

Η Γ.Σ.Ε.Ε. ζητεί διαδικασίες εξαντλητικού διαλόγου, ώστε να εξασφαλίζεται η μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση στα προγράμματα ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού τους.

Αποκλείουμε σε κάθε περίπτωση να θιγούν τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων.

Θεωρούμε απαραίτητη τη διατήρηση από το Κράτος του Μάνατζμεντ (διαχείρισης) και της πλειοψηφίας των μετοχών σε κάθε περίπτωση, όταν μέσα από διάλογο με τους εργαζόμενους υπάρξει συναίνεση για την ανάγκη μερικής μετοχοποίησης.

Δεν είμαστε αντίθετοι στη λύση συνεργασίας των Οργανισμών με αντίστοιχους του εξωτερικού, διαμέσου ανταλλαγής μικρών πακέτων μετοχών, ώστε να εξασφαλίζεται μερίδιο στην πίττα της ευρωπαϊκής αγοράς, αλλά και η παρουσία στις νέες αγορές (π.χ. Βαλκάνια). Σε κάθε όμως περίπτωση για τις μεγάλες και στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεις, η πλειοψηφία των μετοχών θα πρέπει να παραμένει στο Κράτος.

Πάγια υποστηρίζουμε την ανάγκη αποκοπής των πελατειακών και κομματικού χαρακτήρα παρεμβάσεων του Κράτους.

5.4. Εισοδηματικό

Η Γ.Σ.Ε.Ε. θεωρεί ως όρο της δημοκρατικής λειτουργίας της Ιδιωτικής Οικονομίας την πλήρη διασφάλιση των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων και τη διεύρυνση του περιεχομένου των συλλογικών ρυθμίσεων, πέραν από άμεσες ή έμμεσες παρεμβάσεις.

Το αίτημά μας για πραγματικές αυξήσεις, που ν' αντανακλούν και να ανταποδίδουν την ουσιαστική συμμετοχή στην αύξηση του ΑΕΠ και της παραγωγικότητας, συμβάλλοντας στην αναδιανομή του εθνικού εισοδήματος υπέρ των εργαζομένων, είναι στόχος πρώτης προτεραιότητας όχι μόνο για τους χαμηλόμισθους, αλλά και για όλες τις κλαδικές, ομοιοεπαγγελματικές και επιχειρησιακές συμβάσεις.

Ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες του ευρώ και της υψηλής κερδοφορίας των επιχειρήσεων, επιβάλλεται οι αυξήσεις των εισοδημάτων να ανταποκρίνονται στην ταχύτερη σύγκλιση με τον μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και στην αντιμετώπιση των εισοδηματικών ανισοτήτων.

5.5. Φορολογικό σύστημα

Η ΓΣΕΕ διεκδικεί:

1. Πλήρη τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας και εκλογίκευση αυτής με την προσθήκη ενδιάμεσων φορολογικών κλιμακίων.
2. Αύξηση του αφορολόγητου ποσού στο επίπεδο που κάθε φορά θα διαμορφώνονται οι ετήσιες ακαθάριστες αποδοχές της Ε.Γ.Σ.Σ.Ε.
3. Είσπραξη των βεβαιωμένων φόρων και πάταξη της φοροκλοπής (φόρου εισοδήματος και Φ.Π.Α.)
4. Αντιστροφή της σχέσης άμεσων - έμμεσων φόρων με στόχο τη μείωση της έμμεσης φορολογίας.
5. Επέκταση και διεύρυνση του πόθεν έσχες και των τεκμαρτών δαπανών.
6. Επιβολή περιβαλλοντολογικών φόρων στις επιχειρήσεις που ρυπαίνουν το περιβάλλον κατά τα πρότυπα των άλλων χωρών.
7. Απλούστευση του Φορολογικού συστήματος.

Η ΓΣΕΕ θεωρεί ότι περαιτέρω συμπίεση των εισοδημάτων των μισθωτών και συνταξιούχων και του επιπέδου κοινωνικής προστασίας δεν μπορεί να συνεχιστεί. Γι' αυτό η δράση μας στηρίζεται στη βάση της κοινωνικής απαίτησης για σταδιακή ενίσχυσή του.

Παράλληλα, η ΓΣΕΕ σε ευρωπαϊκό επίπεδο προωθεί την διεκδίκηση απόρριψης των πολιτικών κοινωνικού ντάμπιγκ, συρρίκνωσης του ευρωπαϊκού κοινωνικού κεκτημένου και περιορισμού των ασφαλιστικών δικλείδων κοινωνικής προστασίας στο όνομα της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής οικονομίας μέσα στη διεθνοποιημένη οικονομία.

Ο πυρήνας της δικής μας διεκδίκησης σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι η διαρκής ανακατανομή του παραγόμενου πλούτου υπέρ του κόσμου της εργασίας με πολιτικές που θα υπακούουν στις εισοδηματικές και κοινωνικές ανάγκες.

5.6. Κοινωνική ασφάλιση

Το σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων στην Ελλάδα, κατά την τελευταία εικοσαετία (1983-2003) διάγει μία περίοδο εξελίξεων οι οποίες αναφέρονται: στην αύξηση του αριθμού των συνταξιούχων κύριας σύνταξης κατά 115% (από 593.487 το 1983 σε 1.275.394 το 2003), στην αύξηση του αριθμού των ασφαλισμένων κατά 5,8% (από 3.602.410 το 1983 σε 3.814.026 το 2003) και στην αύξηση των εισφορών εργαζομένων και εργοδοτών κατά 40% καθώς και της κρατικής συμμετοχής και των κοινωνικών πόρων κατά 68% (από 2,8% του ΑΕΠ το 1983 σε 4,5% του ΑΕΠ το 2003).

Σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά η σχέση ασφαλισμένων - συνταξιούχων είναι 1,8 προς 1 το 2003, από 2,7 προς 1 που ήταν το 1983. Όμως, σύμφωνα με άλλες εκτιμήσεις, ανεξάρτητα από το μέγεθος της ανασφάλιστης εργασίας, η σχέση ασφα-

λισμένων - συνταξιούχων δεν είναι σήμερα κάτω από το 2,3 προς 1.

Το 2002 μετά την τεκμηριωμένη παρέμβαση του συνδικαλιστικού κινήματος η οποία συνοδεύτηκε από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις των εργαζομένων σε όλη την Ελλάδα ψηφίζεται ο Ν.3029/02 ο οποίος ουσιαστικά διακρίνεται από πέντε βασικά χαρακτηριστικά. Πρώτον, την έναρξη της διαδικασίας ενοποίησης των ταμείων κύριας σύνταξης της μισθωτής εργασίας, δεύτερον, την νέα οργανωτική αντίληψη και λειτουργία της επικουρικής ασφάλισης, τρίτον, την αλλαγή του τρόπου χρηματοδότησης του ΙΚΑ (1% του ΑΕΠ κάθε χρόνο) και διακηρυγμένο στόχο την διασφάλιση της πλεονασματικής λειτουργίας του, τέταρτον, την εισαγωγή του θεσμού της επαγγελματικής σύνταξης και πέμπτον, την θεσμοθέτηση της εθνικής αναλογιστικής αρχής.

Είναι προφανές ότι η συνεπής υλοποίηση αυτής της ασφαλιστικής πολιτικής κατά τα επόμενα χρόνια, θα καταλήξει σε εξορθολογισμό της κοινωνικής ασφάλισης στην Ελλάδα και σε σημαντική άμβλυνση των ελλειμματικών πιέσεων που υφίστατο το κοινωνικο-ασφαλιστικό σύστημα, εξαιτίας της ασυνεπούς χρηματοδοτικής συμμετοχής του κράτους και της ανορθολογικής και αναποτελεσματικής αξιοποίησης των περιουσιακών στοιχείων (κινητών και ακινήτων) της κοινωνικής ασφάλισης.

Αυτό σημαίνει ότι η στρατηγική για την κοινωνική ασφάλιση στην Ελλάδα, στα νέα οικονομικά και τεχνολογικά δεδομένα, απαιτείται να αναφέρεται στην διαρκή επίτευξη δύο κεντρικών στόχων: στην συνεπή και επαρκή χρηματοδότηση και στην κοινωνική αποτελεσματικότητα του κοινωνικο-ασφαλιστικού συστήματος.

Σημαντικό ρόλο σ' αυτή την στρατηγική παίζουν ο ρυθμός οικονομικής ανάπτυξης, το επίπεδο της απασχόλησης και ανεργίας, η αύξηση του επιπέδου της παραγωγικότητας, το επίπεδο του εισοδήματος, η αποταμίευση, η κρατική χρηματοδοτική συμμετοχή, η προσφορά εργασίας, η συμμετοχή στο εργατικό δυναμικό κλπ.

Στην κατεύθυνση αυτή εάν στην Ελλάδα τα μακροοικονομικά μεγέθη εξελιχθούν διευρυμένα και η αύξηση της παραγωγικότητας είναι σταθερά υψηλότερη του ευρωπαϊκού μέσου όρου κατά μία εκατοστιαία μονάδα, η αύξηση των ασφαλισμένων συνοδευτεί από την διεύρυνση της νόμιμης εργασίας και της επίσημης οικονομίας και το επίπεδο της ανεργίας μειωθεί στο 4% το 2045, τότε η αύξηση των δαπανών για συντάξεις μεταξύ των ετών 2000-2050, σύμφωνα με ορισμένες εκτιμήσεις, θα περιοριστεί σε επίπεδα χαμηλότερα του 4% του ΑΕΠ (βλ. Τράπεζα Ελλάδος, 2002).

Από την άλλη πλευρά, η πρόσφατη (Δεκέμβριος 2002) Έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής θεωρεί ότι ο ταχύτατος ρυθμός αύξησης των δαπανών που απορροφά από την οικονομία, ο οποίος δεν ανακόπτεται από τις κοινωνικο-ασφαλιστικές παρεμβάσεις, θα κλονίσει στο μέλλον την βιωσιμότητά του.

Έτσι, οι δαπάνες σύμφωνα με την Έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, διαμορφώνονται από 12,4% του ΑΕΠ το 2000 σε 15,4% το 2020 και σε 22,6% το 2050, δηλαδή αύξηση των δαπανών την περίοδο 2000-2050 κατά 96,8%. Την ίδια περίοδο η αντίστοιχη αύξηση, σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή θα είναι στην Ισπανία 84,7%, στην Ιρλανδία 95,7%, στην Πορτογαλία 34,7%, στην Ολλανδία 72,2%, στην Γαλλία 30,6%, στο Βέλγιο 33%, κλπ.

Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι πέρα από τις μεθοδολογικές και στατιστικές επιφυλάξεις που μπορεί να διατυπώσει κανείς στα προαναφερόμενα στοιχεία και στις παραδοχές που βασίζεται η διαμόρφωσή τους (βλ. Αναλογιστική μελέτη ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, όπου οι δαπάνες του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης στην Ελλάδα, εκτός ΟΓΑ

και Δημοσίου, από 10% του ΑΕΠ το 2000 διαμορφώνονται σε 12,1% του ΑΕΠ το 2050, δηλαδή αύξηση της τάξης του 20%), στην συγκεκριμένη Έκθεση δεν γίνεται αναφορά για το ιδιαίτερα χαμηλό επίπεδο (ποσοτικά και ποιοτικά) των παροχών του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος για την μεγάλη πλειοψηφία του ασφαλιστικού και συνταξιοδοτικού πληθυσμού καθώς και για τις χρονοβόρες και κοστοφόρες διαδικασίες απονομής τους.

Στο πνεύμα όμως της δημοσιονομικής πειθαρχίας, ελέγχου των συνολικών συνταξιοδοτικών δαπανών και μείωσης της κρατικής δαπάνης για συντάξεις στα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία με την εμμονή της στην αρχή της επικουρικότητας (εθνικές πολιτικές που συνοδεύονται από την ανοιχτή μέθοδο συντονισμού), προωθεί τον «οδικό χάρτη» των συνταξιοδοτικών πολιτικών από χώρα σε χώρα (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, κλπ) με βασικά χαρακτηριστικά την παράταση του χρόνου εργασίας, την αποθάρρυνση της πρόωρης συνταξιοδότησης, το πάγωμα ή και την μείωση των συντάξεων, την αύξηση των εισφορών των ασφαλισμένων, την μείωση των εισφορών των εργοδοτών και την μεταφορά μέρους της ασφαλιστικής κάλυψης στον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας.

Μια τέτοια όμως στρατηγική, αποσκοπεί, ουσιαστικά, στην μείωση της κρατικής χρηματοδότησης της κοινωνικής ασφάλισης και μεταφέρει, σε μεγάλο βαθμό, το βάρος της χρηματοδότησης των συντάξεων στην επιδείνωση του επιπέδου των παροχών και στον οικογενειακό προϋπολογισμό, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το ύψος του διαθέσιμου εισοδήματος, των καταναλωτικών δαπανών, την ανάκαμψη της οικονομίας, το βιοτικό επίπεδο των ασφαλισμένων και συνταξιούχων, τις εισοδηματικές και κοινωνικές ανισότητες καθώς και την κοινωνική αλληλεγγύη και την κοινωνική συνοχή.

5.7. Κράτος Πρόνοιας

Για την ανάπτυξη του Κράτους - Πρόνοιας και της κοινωνίας αλληλεγγύης διεκδικούμε:

- ✓ Την αναβάθμιση του Εθνικού Συστήματος Υγείας, με την αύξηση των δαπανών του Κρατικού Προϋπολογισμού και την ορθολογική κατανομή και αξιοποίηση των πόρων. Και βέβαια τον κοινωνικό έλεγχο, τόσο στον σχεδιασμό - χάραξη της πολιτικής υγείας, όσο και στις συνθήκες και όρους διοίκησης και διαχείρισης των υγειονομικών μονάδων και του συστήματος υγείας γενικότερα.
- ✓ Την ενίσχυση της Πρόνοιας για τους ηλικιωμένους, τα μειονεκτούντα άτομα και εκείνα που κινδυνεύουν με κοινωνικό αποκλεισμό. Τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας για την παροχή σωστών υπηρεσιών σ' αυτές τις κατηγορίες πολιτών. Την ένταξη στην αγορά εργασίας όλων των ατόμων με ειδικές ανάγκες.
- ✓ Την αναβάθμιση του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας (Ο.Ε.Κ.), και την εφαρμογή μιας πολιτικής ενίσχυσης της λαϊκής εργατικής στέγης.
- ✓ Την αντιμετώπιση των προβλημάτων των εξαρτημένων ατόμων στους χώρους εργασίας. Τη λήψη μέτρων για την προστασία από το AIDS, αλλά και την εργασιακή κατοχύρωση των πασχόντων από τον ιό.
- ✓ Άμεσα μέτρα για τη χάραξη και εφαρμογή πολιτικής που αφορά τη διάσωση και διαρκή προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.
- ✓ Παρέμβαση για τη λήψη μέτρων από τις βιομηχανίες για την προστασία του περιβάλλοντος (μηχανισμοί απορρύπανσης, βιολογικός καθαρισμός κ.α.) και για την αποτελεσματική προστασία του εργασιακού περιβάλλοντος στους χώρους εργασίας).

Οι σύγχρονες τεχνολογικές εξελίξεις καθώς και η ένταση της διεθνοποίησης των οικονομιών έχουν καταστήσει επιτακτική την ανάγκη για περισσότερο κοινωνικό κράτος και αναδιανομή του εθνικού προϊόντος υπέρ των μισθωτών και συνταξιούχων, οι οποίοι συνεισφέρουν δυσανάλογα με τις δυνατότητές τους στην επιτυχία του στρατηγικού στόχου για αύξηση του παραγόμενου πλούτου.

Έτσι, οι προαναφερόμενες συνθήκες στην διεθνή οικονομία σε συνδυασμό με την αλαζονεία της οικονομικής εξουσίας ενισχύουν τον αρνητικό συσχετισμό δυνάμεων που υπάρχει σε βάρος του κόσμου της μισθωτής εργασίας.

Το κεφάλαιο, με εμπροσθοφυλακή τις μεγάλες εθνικές και πολυεθνικές επιχειρήσεις, μονοπωλεί τα αγαθά της ερευνητικής και τεχνολογικής εξέλιξης και επεκτείνεται σε αγορές χωρίς σύνορα, επιφυλάσσοντας για μεν τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις την εξαφάνιση ή απορρόφηση, για τον κόσμο δε της εργασίας τη διαίρεσή του σ' ένα τμήμα που καταναλώνει άκριτα προϊόντα και υπηρεσίες και ένα διαρκώς διευρυνόμενο τμήμα ανέργων, πτωχών και κοινωνικά αποκλεισμένων, προορισμένων να ζουν στο περιθώριο.

Οι φυσικοί πόροι του πλανήτη καταλεηλατούνται και το περιβάλλον καταστρέφεται, με ρυθμούς πρωτόγνωρους και επικίνδυνους για τις μέλλουσες γενεές.

Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, διεθνοποιημένα και αυτά, ακολουθούν το δρόμο των μεγάλων εθνικών και υπερεθνικών επιχειρήσεων, υπακούουν στους νόμους της αμείλικτης αγοράς και στην πλειοψηφία τους διαμορφώνουν την κοινή γνώμη στην κουλτούρα και στα συμφέροντα της αγοράς.

Σ' αυτήν την οικονομική και κοινωνική συγκυρία το συνδικαλιστικό κίνημα, παρά τις δριμύτατες επιθέσεις που δέχεται, για να ενσωματωθεί, να αλλοτριωθεί και να αδρανήσει, συσπειρώνεται για να διεκδικήσει ένα αποτελεσματικό δίκτυο κοινωνικής προστασίας για τις ασθενέστερες τάξεις και για να ανατρέψει τον δυσμενή συσχετισμό δυνάμεων σε βάρος της εργασίας.

Στη νέα τάξη πραγμάτων το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα στην συντριπτική του πλειοψηφία δεν επιδιώκει για τη χώρα μας τη στάση ενός μακάριου απομονωτισμού, βολεμένου σε ψευδαισθήσεις και αδιέξοδες αρνήσεις.

Αντίθετα, λαμβάνοντας υπόψη τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες, τα μηνύματα των καιρών και την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργαζομένων και των ανέργων και της χώρας, διεκδικεί με υπεύθυνες, δημιουργικές, εφαρμόσιμες και αποτελεσματικές προτάσεις, οικονομική ανάπτυξη με κοινωνικό περιεχόμενο, οικονομική και κοινωνική Δημοκρατία, πλήρη, δημιουργική και ελεύθερα επιλεγμένη εργασία, επίπεδο αμοιβών για αξιοπρεπή διαβίωση, αποτελεσματικό δίκτυο κοινωνικής προστασίας των ασθενέστερων τμημάτων του πληθυσμού, παιδεία αντάξια του πολιτισμού μας και αντίστοιχη με τις επαγγελματικές ανάγκες, υγεία και κοινωνική πρόνοια για όλους, πολιτισμό για το λαό και τους εργαζόμενους, κοινωνική ασφάλεια για όλους ειρήνη, συνεργασία και πρόοδο.

5.8. Μισθοί και ημερομίσθια

Η αύξηση των επενδύσεων που σημειώθηκε στην Ελλάδα μετά το 1996 παρουσιάστηκε από την στιγμή που επιταχύνθηκε ο ρυθμός οικονομικής μεγέθυνσης και ως ένα βαθμό μετέτρεψε τις προσδοκίες των επιχειρήσεων για την μελλοντική εξέλιξη της ζήτησης. Την ίδια περίοδο σημειώνεται μείωση του πληθωρισμού, γεγονός που σημαίνει ότι η μείωση των τιμών και η βελτίωση του επιπέδου ανταγωνιστικότητας συντελείται περισσότερο με την αύξηση της παραγωγικότητας, παρά με την μείωση του κόστους εργασίας.

Κατά συνέπεια, η οικονομική ανάκαμψη των τελευταίων ετών θα πρέπει, κυρίως, να αποδοθεί στην πολιτική διαχείρισης της ζήτησης, γεγονός που δικαιώνει αποδεδειγμένα την άποψη που αρνείται τον ρόλο των αυξήσεων των πραγματικών μισθών στην διεύρυνση των πληθωριστικών πιέσεων στην Ελλάδα. Δικαιώνει επίσης, τις απόψεις που διατυπώνονται στην Ελλάδα για την πραγματική βελτίωση των αποδοχών των εργαζομένων ως κινητήριας, εκτός των άλλων, δύναμης της οικονομικής ανάκαμψης, με πολλαπλασιαστικά αποτελέσματα στην αύξηση της παραγωγής και της απασχόλησης και προσανατολισμού στην στρατηγική της πραγματική σύγκλισης.

Το ίδιο συμπέρασμα προκύπτει με την εισοδηματική ανισότητα, αφού στην Ελλάδα παρατηρούνται ανισότητες στην εισοδηματική κατανομή η οποία υπερβαίνει κατά πολύ τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, με αποτέλεσμα την ύπαρξη κοινωνικού ελλείμματος.

Έτσι, ενώ το φτωχότερο 10% του πληθυσμού στα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης λαμβάνει το 2,6% του συνολικού εισοδήματος, στην Ελλάδα λαμβάνει το 2,2%. Αντίθετα, το πλουσιότερο 10% του πληθυσμού στα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης απολαμβάνει το 24%, ενώ στην Ελλάδα απολαμβάνει το 26% του συνολικού εισοδήματος.

Επίσης, οι δείκτες φτώχειας στην Ευρωπαϊκή Ένωση αποδεικνύουν ότι οι κοινωνικές παροχές μειώνουν το ποσοστό των ατόμων που κινδυνεύουν από την φτώχεια σε όλα τα κράτη-μέλη, όμως σε πολύ διαφορετικό βαθμό. Η μείωση κυμαίνεται από το 5-15% περίπου στην Ελλάδα και την Ιταλία μέχρι πάνω από 70% στη Φιλανδία, με μέσο όρο μείωσης για την Ευρωπαϊκή Ένωση το 31%.

Από τα παραπάνω στοιχεία προκύπτει η ανάγκη για πραγματική βελτίωση των αποδοχών των εργαζομένων και ειδικότερα η ουσιαστική βελτίωση των χαμηλών εισοδηματικά στρωμάτων και των συνταξιούχων που καλούνται από τον οικογενειακό τους προϋπολογισμό, εκτός των άλλων, να καταβάλλουν επιπλέον δαπάνες για εκπαίδευση (1,3% του ΑΕΠ), υγεία (3,5% του ΑΕΠ) και ασφάλιση, εξαιτίας του χαμηλού επιπέδου των αντίστοιχων δημοσίων δαπανών.

Η ΓΣΕΕ έχει επανειλημμένα διακηρύξει ότι η κοινωνική συνοχή είναι απαραίτητη προϋπόθεση της αναπτυξιακής πορείας της χώρας. Οι εργαζόμενοι πρέπει να ωφελούνται από το μερίδιο που τους αναλογεί. Δεν είναι μόνο το κράτος αρμόδιο για την επιβεβλημένη αναδιανομή του εισοδήματος. Οι εργοδότες έχουν σοβαρότατο μερίδιο ευθύνης, διαμέσου των συλλογικών διαπραγματεύσεων και συμβάσεων με τους εργαζόμενους, να προωθήσουν **την σύγκλιση των πραγματικών μισθών** με το μέσο επίπεδο των δεκαπέντε κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Έτσι, κατ' αυτόν τον τρόπο, η Ελλάδα θα διεκδικήσει με καλύτερους όρους την θέση που της ανήκει στην ευρύτερη περιοχή της Βαλκανικής, της Ανατολικής Μεσογείου και της Ευρώπης.

Το σημερινό επίπεδο παραγωγικότητας της ελληνικής οικονομίας βρίσκεται στο 83% του μέσου όρου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ η αγοραστική δύναμη των μισθών στην Ελλάδα αντί να είναι και αυτή στο 83%, βρίσκεται μόλις στο 75%.

Ειδικότερα, στις κατώτατες αποδοχές η απόκλιση από τον μέσο όρο των δεκαπέντε της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι μεγαλύτερη και επιβάλλει σημαντικές αυξήσεις για την κάλυψη της διαφοράς και την σταδιακή σύγκλιση, η οποία δεν έχει μόνο κοινωνική αξία, ως έννοια, αλλά την επιβάλλουν οικονομικοί όροι και δεσμεύσεις από την συμμετοχή της χώρας μας στην οικονομική και νομισματική ένωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Έτσι, ο πυρήνας της οικονομίας στην Ελλάδα απαιτείται να προσανατολισθεί στην αύξηση της παραγωγής και της πα-

ραγωγικότητας καθώς και στην επίτευξη ισορροπίας ανάμεσα στην αύξηση του εισοδήματος και της απασχόλησης.

5.9. Απασχόληση - Ανεργία

Η πάλη των ελληνικών συνδικάτων για την απασχόληση, για τη δραστική μείωση της ανεργίας στην Ελλάδα και την Ευρώπη, δεν στηρίζεται σε αμυντικές προτάσεις και ενέργειες. Ο πυρήνας της στρατηγικής της ΓΣΕΕ προωθεί την αύξηση της ανταγωνιστικότητας, υποστηρίζει την αύξηση της παραγωγικότητας με την αναβάθμιση της εργασίας και της αγοράς εργασίας, συνδυάζει την ανάπτυξη με την διάθεση πόρων για την κοινωνική πολιτική και την κοινωνική προστασία, υποστηρίζει επίσης την αξιοποίηση της αυξανόμενης παραγωγικότητας για την μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας και την συμβολή της στον βαθμό που την αφορά, στην καταπολέμηση της ανεργίας, η οποία στο μεγαλύτερο μέρος της οφείλεται στην ανεπαρκή ζήτηση για θέσεις εργασίας.

Η ανοικτή μέθοδος συντονισμού που ασκείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση και ιδιαίτερα η στρατηγική δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας με την προώθηση της ευελιξίας της αγοράς εργασίας και των ευέλικτων μορφών απασχόλησης, περισσότερο περιπλέκουν τα αντίστοιχα προβλήματα παρά ρυθμίζουν την λειτουργία της αγοράς εργασίας. Γι' αυτό ακριβώς, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η ανεργία κατατάσσεται ως το σοβαρότερο πρόβλημα της μεταπολεμικής ανάπτυξης και ταυτόχρονα, ιδιαίτερα στις νέες συνθήκες διεύρυνσης της Ένωσης, αναδεικνύεται η αναγκαιότητα επεξεργασίας, ανάλυσης και συσχέτισης της αύξησης του ΑΕΠ και της επίδρασής της στην δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Οι παρεμβάσεις της Γ.Σ.Ε.Ε. στρέφονται ειδικότερα προς την κατεύθυνση της δημιουργία νέων θέσεων εργασίας οι οποίες δεν προκαλούνται από τις πολιτικές απασχόλησης αλλά κυρίως από την επενδυτική και αναπτυξιακή πολιτική. Οι πολιτικές απασχόλησης (ενεργητικές και παθητικές) πρέπει να συμβάλλουν στην ρύθμιση της αγοράς εργασίας και στην διευθέτηση των ανισορροπιών για την άρση των ανισοτήτων πρόσβασης στην εργασίας. Υποστηρίζουμε ότι οι πολιτικές απασχόλησης, τόσο δηλαδή οι πολιτικές προστασίας των ανέργων, όσο και οι παρεμβάσεις για την επιδότηση της απασχόλησης και τη βελτίωση των σχέσεων προσφοράς και ζήτησης ειδικοτήτων, απαιτείται να γίνουν πιο αποτελεσματικές. Υποστηρίζουμε και διεκδικούμε:

- ✓ Να στραφούν οι ενεργητικές πολιτικές προς τη δημιουργία σταθερών θέσεων εργασίας, στον κοινωνικό τομέα, όπου υπάρχουν μεγάλες και σοβαρές ανάγκες.
- ✓ Εμμένουμε στο πάγιο αίτημά μας να αυξηθεί η επιδότηση των ανέργων στο 80% των κατώτατων αμοιβών, από το 51% που είναι σήμερα, να επεκταθεί η επιδότηση πέρα από τους 12 μήνες και να αφορά επίσης τους νεοεισερχόμενους στην αγορά εργασίας.
- ✓ Να προωθηθεί ο εκσυγχρονισμός και να αναβαθμιστεί το επίπεδο των υπηρεσιών του Ο.Α.Ε.Δ.
- ✓ Να εφαρμοσθεί πλήρως το Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την απασχόληση, εντάσσοντας στο πεδίο της εφαρμογής του τις προτάσεις των συνδικάτων.
- ✓ Να προσαρμοστούν στις πραγματικές ανάγκες για εκπαίδευση και κατάρτιση οι πολιτικές για το ανθρώπινο δυναμικό, με βάση την ουσιαστική αξιολόγησή τους.
- ✓ Να αποκτήσουν στοχευόμενο χαρακτήρα και να ελέγχονται ουσιαστικά οι πολιτικές επιδότησης θέσεων εργασίας, ώστε να μην μπορούν να συμβάλλουν

στην υποβάθμιση των εργασιακών σχέσεων.

- ✓ Να επιδοτείται ειδικότερα η εργασία με προϋποθέσεις και σε ειδικές κατηγορίες του πληθυσμού, σε περιοχές θυλάκους ανεργίας, χωρίς δυσμενείς συνέπειες για τα εργατικά και κοινωνικο-ασφαλιστικά δικαιώματα.
- ✓ Οι ειδικές δράσεις απασχόλησης για ειδικές κατηγορίες ανέργων δεν θα πρέπει να συνδέονται με την ανακατανομή των πόρων ανάμεσα σε κατηγορίες του εργατικού δυναμικού αλλά με την αύξησή τους και την αξιοποίηση νέων πόρων.

Για τους πόρους που μπορούν να ενισχύσουν την απασχόληση, τις πολιτικές απασχόλησης, την μείωση της ανεργίας και την κοινωνική προστασία των εργαζομένων, η Γ.Σ.Ε.Ε. υποστηρίζει:

- Να υπάρξει ειδικός λογαριασμός από νέους πόρους που θα προκύψουν από την φορολόγηση των χρηματιστηριακών συναλλαγών, των επενδύσεων εντάσεως τεχνολογίας κλπ.
- Να καταπολεμηθεί η φορολογική ανισότητα που συνεχίζει να χαρακτηρίζει το φορολογικό σύστημα.
- Να διευκολυνθεί η είσοδος νέων ανέργων στην αγορά εργασίας.

5.10. Εργασιακές σχέσεις

Οι θέσεις της Γ.Σ.Ε.Ε. στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων επικεντρώνονται στην ανάγκη αναβάθμισης της εργασίας σε συνδυασμό με την ανάπτυξη και την απασχόληση. Έχοντας ως αφετηρία την άποψη ότι η απασχόληση και το ικανοποιητικό επίπεδο αμοιβών και συνθηκών εργασίας αποτελούν βασικό συντελεστή για την αύξηση της εθνικής παραγωγικότητας, η Γ.Σ.Ε.Ε. αντιμάχεται τις παραδοσιακές αντιλήψεις και πρακτικές, σύμφωνα με τις οποίες το χαμηλό εργασιακό κόστος πρέπει να αποτελεί βασικό μέσο για την βελτίωση του επιπέδου της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας.

Αυτές οι αντιλήψεις κρινόμενες στην πράξη έχουν μέχρι στιγμής αποδώσει το ακόλουθο αποτέλεσμα: Τη διατήρηση του επιπέδου αμοιβών συνθηκών εργασίας και εργασιακών δικαιωμάτων σε χαμηλά επίπεδα (η ωριαία αμοιβή εργασίας του έλληνα μισθωτού υπολείπεται του αντίστοιχου μέσου ευρωπαϊκού όρου), ενώ παράλληλα το επίπεδο ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας καταλαμβάνει τις τελευταίες θέσεις ανάμεσα στις χώρες της Ένωσης.

Η τόνωση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας απαιτεί άλλες επιλογές όπως: δημόσιες υποδομές (παιδεία, υγεία, μεταφορές, δίκτυα, κ.λ.π.) τεχνολογικές καινοτομίες, υψηλό επίπεδο επαγγελματικής κατάρτισης και εξειδίκευσης του εργατικού δυναμικού, αναδιοργάνωση των επιχειρήσεων σε ανθρωποκεντρικό πλαίσιο, σε συνδυασμό και με τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας καθώς και των όρων υγιεινής και ασφάλειας των εργαζομένων.

Η Γ.Σ.Ε.Ε. έχει επανειλημμένα επισημάνει ότι η ελληνική αγορά εργασίας είναι ιδιαίτερα ευέλικτη, τόσο από πλευράς θεσμικού πλαισίου, όσο και από την ιδιαίτερη ανάπτυξη της παράνομης διάστασής της (μαύρη εργασία, παραβιάσεις νομοθεσίας). Θεωρούμε ότι για τις ευέλικτες και άτυπες μορφές απασχόλησης πρέπει να υπάρξει συμφωνία σε κεντρικό επίπεδο για πανελλαδική εφαρμογή οροφής περιορισμού τους στο 15% των θέσεων απασχόλησης με το 85% να αφορά θέσεις πλήρους και σταθερής απασχόλησης.

Θεωρούμε ότι οποιαδήποτε πολιτική μεταρρυθμίσεων στην αγορά εργασίας θα πρέπει να προωθεί την πλήρη και ελεύθερα επιλεγμένη απασχόληση, να αναβαθμίζει και όχι να υποβαθμίζει την εργασία,

να διασφαλίζει τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα των ευέλικτα απασχολούμενων, να εξασφαλίζει επαρκές εισόδημα για την κάλυψη των αυξημένων κοινωνικών αναγκών, να ενισχύει τη λειτουργία και το περιεχόμενο των συλλογικών διαπραγματεύσεων και συμβάσεων, να προωθεί τον έλεγχο της εφαρμογής της εργασιακής και ασφαλιστικής νομοθεσίας.

Με ιδιαίτερη προσοχή αντιμετωπίζουμε τα εντεινόμενα φαινόμενα των οικονομικών ολοκληρώσεων και συγχωνεύσεων, αναδεικνύοντας και διεκδικώντας τον περιορισμό των αρνητικών παραμέτρων για τις εργασιακές σχέσεις, με τις ομαδικές απολύσεις, στις περιπτώσεις μεταβιβάσεων επιχειρήσεων και συγκεντροποίησης της λειτουργίας τους σε επιχειρηματικούς ομίλους.

Το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα θα βρεθεί και στο μέλλον αγωνιστικά απέναντι σε κάθε επιθετική κίνηση, που συνεπάγεται την αποδιάρθρωση και απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων.

Η Γ.Σ.Ε.Ε. θεωρεί τη μείωση του χρόνου εργασίας ως το πλέον αποτελεσματικό όπλο κατά της ανεργίας, χωρίς να παραβλέπονται οι ευεργετικές επιπτώσεις από την αύξηση του ελεύθερου χρόνου για την οικογένεια και τον πολιτισμό.

Δύο δεκαετίες μετά τη μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου απασχόλησης στις 40 ώρες και την καθιέρωση του 40ωρου στη βιομηχανία, παραμένοντας στο νόμιμο ωράριο των 48 ωρών την εβδομάδα, η σημαντική αύξηση του επιπέδου παραγωγικότητας και κερδοφορίας στην ελληνική οικονομία, συνηγορούν στην μείωση του χρόνου εργασίας.

Το 35ωρο, έχει ήδη αρχίσει να εφαρμόζεται σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Γαλλία), αναπτύσσοντας σημαντική δυναμική με την δημιουργία 300.000 νέων θέσεων εργασίας στην συγκεκριμένη χώρα.

Την Άνοιξη του ΄99 η Γ.Σ.Ε.Ε. κίνησε τη διαδικασία συλλογικών διαπραγματεύσεων με Σ.Ε.Β., Γ.Σ.Ε.Β.Ε.Ε., Ε.Σ.Ε.Ε. ειδικά για το 35ωρο, χωρίς να υπάρξουν σημεία σύγκλισης των αντιτιθέμενων απόψεων. Το 2001 κατά την διάρκεια των διαπραγματεύσεων της ΕΓΣΣΕ 2002-2003, επαναφέραμε το αίτημά μας με σταδιακή εφαρμογή, αρχίζοντας με την διεκδίκηση θεσμοθέτησης του 39ωρου. Δεν καταλήξαμε σε συμφωνία με ευθύνη των εργοδοτικών οργανώσεων. Επαναφέρουμε το αίτημα της μείωσης του χρόνου εργασίας στην ΕΓΣΣΕ (2004) και διεκδικούμε την σταδιακή εφαρμογή του στην ελληνική οικονομία.

Οι κύριοι άξονες της πρότασής μας για την μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών είναι:

1. Άμεση εφαρμογή (1/1/04) της 35ωρης εβδομαδιαίας εργασίας στον ευρύτερο Δημόσιο Τομέα, ΔΕΚΟ, Τράπεζες καθώς και στις ιδιωτικές επιχειρήσεις εντάσεως κεφαλαίου, σε κλάδους υψηλής κερδοφορίας και παραγωγικότητας.
2. Άμεση εφαρμογή (1/1/04) της 39ωρης εβδομαδιαίας εργασίας σε όλες τις ιδιωτικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα.

Αντιμετωπίζουμε το θέμα του 35ωρου και της μείωσης του χρόνου εργασίας με υπευθυνότητα και σύνεση. Επιδιώκουμε την αύξηση της απασχόλησης. Επιδιώκουμε την ανάπτυξη. Ασφαλώς μας αφορά η παραγωγικότητα και η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας. Γι' αυτό με τις υπεύθυνες προτάσεις μας δίνουμε τα περιθώρια σταδιακής εφαρμογής προσαρμογής των ελληνικών επιχειρήσεων, ιδιαίτερα των ΜΜ. Επιπλέον προτείνουμε ένα πλέγμα εξισορροπητικών μέτρων ή αντισταθμιστικών κινήτρων (π.χ. φορολογικά) προς τις επιχειρήσεις που θα εφαρμόσουν το 35ωρο χωρίς μείωση αποδοχών, ή με την κατάλληλη διοχέτευση πόρων διαμέσου των ενεργητικών πολιτικών απασχόλησης.

5.11. Σώμα Επιθεωρητών Εργασίας (ΣΕΠΕ)

Για τα συνδικάτα και τους εργαζόμενους η κατάσταση στην αγορά εργασίας σχετικά με τις εργασιακές σχέσεις και την τήρηση της νομοθεσίας, αποτελεί πρώτης προτεραιότητας θέμα προς άμεση αντιμετώπιση. Στην αγορά εργασίας σήμερα εκείνο που συναντάμε συχνά είναι η μη εφαρμογή της Εργατικής Νομοθεσίας. Η δημιουργία και ανάπτυξη του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας (ΣΕΠΕ) είναι σωστή επιλογή. Απαιτείται όμως, η με γρήγορους ρυθμούς περαιτέρω αύξηση του αριθμού των Επιθεωρητών Εργασίας, ώστε να σταματήσει το απαράδεκτο φαινόμενο της διευρυμένης παρανομίας και της μη εφαρμογής της εργατικής νομοθεσίας στους χώρους εργασίας.

5.12. Η μετανάστευση στην Ελλάδα

Η σταδιακή μετατροπή όλων των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε χώρες υποδοχής μεταναστών καθιστά την μεταναστευτική εισροή ως ένα κοινό χαρακτηριστικό των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την προοπτική διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης συνδυάζεται όλο και πιο στενά με την αναγκαιότητα χάραξης μιας κακής ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής.

Ειδικότερα στην Ελλάδα, οι επιπτώσεις της εισροής μεταναστών από το 1990 είναι σημαντικές στις μεταβολές του πληθυσμού στην χώρα μας, εξαιτίας της συμβολής τους στην φυσική αύξηση του πληθυσμού, η οποία οφείλεται κυρίως στην νεανική πυραμίδα του αλλοδαπού πληθυσμού.

Όμως, η μετανάστευση στην Ελλάδα αλλά και στις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποτελεί καθοριστικό παράγοντα αποφυγής μιας μελλοντικής μείωσης του συνολικού πληθυσμού και συμβολής στην κάλυψη των αναγκών της αγοράς εργασίας αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αποτρέψει την μελλοντική μείωση του πληθυσμού σε ηλικίες εργασίας καθώς και τη διεύρυνση της δημογραφικής γήρανσης.

Πράγματι, η μετανάστευση σήμερα στα 15 κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης αντιστοιχεί σε 20 εκατ. οικονομικούς μετανάστες και σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες, εάν στην Ευρωπαϊκή Ένωση μέχρι το 2050 εισέρχονται 1.200.000 μετανάστες τον χρόνο, τότε το 2050, η πληθυσμιακή σύνθεση θα είναι η ίδια όπως είναι και σήμερα, γεγονός που αποτυπώνει, εκτός των άλλων, την συνύπαρξη δημογραφικής γήρανσης και υπογεννητικότητας στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Οι παραδοχές και οι εκτιμήσεις των προβλέψεων στην ελληνική οικονομία αναφέρουν ότι οι οικονομικοί μετανάστες από 1 εκατ. που είναι σήμερα (1 στους 10 κατοίκους) το 2050 σ' ένα πληθυσμό 15 εκατ. ατόμων, οι μετανάστες θα είναι 4 εκατ. άτομα (2,5 στους 10 κατοίκους).

Έτσι, η κινητικότητα των κεφαλαιακών και τεχνολογικών ροών συνοδεύεται και απ' αυτή των εργασιακών ροών. Το περιεχόμενο αυτής της κινητικότητας με την μορφή των διεθνών μεταναστευτικών ρευμάτων αφορά αφενός την υψηλού και εξειδικευμένου επιπέδου απασχόληση επιτελικού χαρακτήρα και αφετέρου την διεύρυνση της ανειδίκευτης και εκτελεστικού χαρακτήρα απασχόληση, συρρικνώνοντας, σε σημαντικό βαθμό, την απασχόληση των μεσαίων στελεχών.

Παράλληλα, η είσοδος των μεταναστών στην ελληνική οικονομία (797.093 άτομα σύμφωνα με την απογραφή πληθυσμού, Μάρτιος 2001) δεν συνοδεύτηκε από πολύ σοβαρές απορυθμίσεις στην αγορά εργασίας και την ελληνική κοινωνία γενικότερα. Όμως η απασχόληση των μεταναστών στην Ελλάδα επέτρεψε, στον βαθμό που την αφορά, την αναβολή αντιμετώπισης διαρθρωτικών προβλημάτων, αφού η αύξηση του προϊόντος της χώρας δεν συσχετίζεται με την αύξηση του επιπέδου ανταγωνιστικότητας των διαφόρων οικονομικών δραστηριοτήτων.

Απαιτείται, λοιπόν, οι πολιτικές ρύθμισης της προσφοράς να συνοδεύονται από πολιτικές ρύθμισης της ζήτησης μεταναστευτικού εργατικού δυναμικού, προκειμένου να μη παρατηρηθεί διάσταση επιδιώξεων και πραγματικών οικονομικών εξελίξεων. Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους η μεταναστευτική πολιτική πρέπει να αποτελεί μέρος της αναπτυξιακής πολιτικής και της πολιτικής εργατικού δυναμικού, μέρους του οποίου είναι και οι οικονομικοί μετανάστες.

Έτσι, στο πλαίσιο μιας προοπτικής ότι η Ευρωπαϊκή Ένωσης έχει ανάγκη τους μετανάστες για να αποφύγει τη μείωση του εργατικού της δυναμικού, απαιτείται η έναρξη της σταδιακής μετάβασης προς την κατεύθυνση της ευρωπαϊκής πολιτικής και κοινωνικής ρύθμισης των σύγχρονων μεταναστευτικών ρευμάτων.

Τα συνδικάτα στην Ελλάδα θα πρέπει να πρωτοστατήσουν προκειμένου οι βασικές πτυχές της ευρωπαϊκής πολιτικής για την μετανάστευση, στην κατεύθυνση μετανάστες-ισότιμοι πολίτες, ν' αφορούν: α) την οικογενειακή συνένωση, β) το ζήτημα των πολιτικών προσφύγων, γ) τη νομιμοποίηση, την κοινωνικο-οικονομική ένταξη των μεταναστών και την εξασφάλιση της κοινωνικής συνοχής, δ) την λειτουργία και οργάνωση των εκπαιδευτικών θεσμών, και ε) την συνεργασία με τις χώρες προέλευσης των μεταναστών, ώστε να προστατεύονται τα δικαιώματα των ελλήνων και των αλλοδαπών εργαζομένων αλλά και όλων των πολιτών από τις δυσμενείς συνέπειες της λαθρομετανάστευσης.

5.13. Η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Η επιλογή της διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τα δέκα νέα μέλη, η οποία θα υλοποιηθεί από 1η Μαΐου 2004, είναι μία μακράς πνοής προοπτική και ως εκ τούτου απαιτείται να είναι πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά συντεταγμένη για να μην αποτελέσει μία διαρκή πηγή προβλημάτων.

Από την άποψη αυτή, δεν πρέπει να υποτιμηθεί ότι, ιδιαίτερα, η διαδικασία διεύρυνσης προς Ανατολάς θα είναι δύσκολη, αφού προϋποθέτει μία σημαντική προσπάθεια προσαρμογής των παραγωγικών, κοινωνικών και θεσμικών δομών.

Οι προϋποθέσεις αυτές είναι αναγκαίες, προκειμένου η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να μη θέσει σε κίνδυνο το κοινωνικό κεκτημένο και το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο, υπονομεύοντας την αλληλεγγύη και την συνοχή στο εσωτερικό της Ένωσης, με τη δημιουργία συνθηκών κοινωνικού ντάμπινγκ και ανισοτήτων μεταξύ των κρατών-μελών.

Τα συνδικάτα στην Ελλάδα θεωρούν ότι το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο θα πρέπει

να αποτελεί τον βασικό μοχλό στην διαδικασία διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Έτσι, σ' ένα τέτοιο πλαίσιο, η προοπτική της διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα πρέπει να αντιμετωπίζει: α) την αντίφαση ανάμεσα στην διεύρυνση των νέων μελών και στην εμβάθυνση των παλαιών μελών, και β) τις επί μέρους διαφοροποιήσεις (κόστος εργασίας, ρυθμιστικό πλαίσιο εργασίας, ρόλος των συνδικαλιστικών οργανώσεων, φορολογία, παραοικονομία, κλπ) μεταξύ των υποψηφίων χωρών, ώστε να μη καλλιεργηθούν ευνοϊκοί παράγοντες για την ανάπτυξη κοινωνικού ντάμπινγκ και τα νέα μέλη να μη λειτουργήσουν ως ο λεγόμενος τρίτος κόσμος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

5.14. Εργαζόμενη Γυναίκα

Διεκδικούμε τη θεσμοθέτηση διατάξεων και τη λήξη μέτρων, που θα ανοίγουν τους ορίζοντες στις εργαζόμενες για ισότιμη συμμετοχή στην εργασία, στα κέντρα λήψης αποφάσεων, στην παραγωγή, στα οικονομικά και κοινωνικά αποτελέσματα και στις κοινωνικές οργανώσεις. Πέρα από τα μέτρα για την ανεργία των γυναικών διεκδικούμε:

- ✓ Την ανατροπή του καταμερισμού εργασίας κατά φύλο και την κατάργηση των διακρίσεων στην εργασία, αμοιβή, εκπαίδευση.
- ✓ Τη λήψη πρόσθετων μέτρων για την προστασία της μητρότητας.
- ✓ Τη δημιουργία και στήριξη κέντρων εξωσχολικής πρωτοβουλίας, με πρωτοβουλίες Κράτους, Εργατικών Κέντρων - Κοινωνικών Φορέων.
- ✓ Την επέκταση του θεσμού του Ολοήμερου Σχολείου προκειμένου, εκτός των άλλων, να βελτιωθούν οι συνθήκες συμφιλίωσης της εργασίας και της οικογενείας για την εργαζόμενη γυναίκα.

5.15. Εργαζόμενη νεολαία

Ιδιαίτερο βάρος πρέπει να δοθεί στην εργαζόμενη νεολαία. Το δικαίωμα στη ζωή, τη μόρφωση, την εργασία, την ειδίκευση, τον ελεύθερο χρόνο, τον πολιτισμό, τη δημιουργία, την άθληση, την ψυχαγωγία των νέων ανθρώπων πρέπει να γίνει έμπρακτα σεβαστό.

5.16. Επαγγελματική Κατάρτιση

Η Γ.Σ.Ε.Ε ενισχύοντας την συμμετοχή της στα κινήματα και τους άλλους κοινωνικούς φορείς διεκδικεί την αύξηση των δαπανών για την παιδεία και την ποιοτική αναβάθμιση του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Ιδιαίτερα στην σημερινή περίοδο, οι αλλαγές που συντελούνται με τις τεχνολογικές και οικονομικές εξελίξεις καθώς και η νέα φάση διεθνοποίησης με την συγκρότηση και την ενδυνάμωση των διεθνικών θεσμών ρύθμισης και παρέμβασης (Ε.Ε., ΟΟΣΑ) στον τρόπο διαχείρισης των κοινωνικών και όχι μόνο προβλημάτων αναδεικνύουν την προβληματική για το ρόλο της εκπαίδευσης και της κατάρτισης όπως αυτός διαμορφώνεται από τις απαιτήσεις της παγκοσμιοποίησης, των νέων τεχνολογιών και της δια βίου μάθησης.

Ταυτόχρονα ένα από τα σημαντικότερα κοινωνικά προβλήματα που απασχολούν τις κοινωνίες μας σήμερα είναι η ανεργία και ιδιαίτερα η ανεργία των νέων για την αντιμετώπιση της οποίας γίνεται συχνά επίκληση της επαγγελματικής κατάρτισης για τον σχεδιασμό και την εφαρμογή των πολιτικών απασχόλησης.

Για την ΓΣΕΕ και τους έλληνες εργαζόμενους, οι πολιτικές εκπαίδευσης και κατάρτισης των νέων αποτελούν συστατικό στοιχείο της κοινωνικής οργάνωσης, της δημοκρατίας και της συμμετοχής των εργαζομένων στη διαχείριση του κοινωνικού προϊόντος.

Έτσι, η Συνεχιζόμενη Επαγγελματική Κατάρτιση αναδεικνύεται σε συστατικό στοιχείο των αναπτυξιακών πολιτικών και προοπτικών της χώρας. Γι' αυτό και τα αποτελέσματά της παραμένουν αμφίβολα, στο βαθμό που δεν συνδέονται με γενικότερα μέτρα και αναπτυξιακές πολιτικές.

Στην κατεύθυνση της βελτίωσης των αποτελεσμάτων της συνεχιζόμενης επαγγελματικής κατάρτισης η παρέμβαση των συνδικάτων είναι αναγκαίο να επικεντρωθεί στην ενίσχυση μέτρων και πολιτικών που θα στοχεύουν:

- Στην συστηματική παρακολούθηση των τάσεων και εξελίξεων των αγορών εργασίας ως προς τη ζήτηση επαγγελμάτων και ειδικεύσεων.
- Στην ένταξη των προγραμμάτων κατάρτισης των ανέργων στο πλαίσιο ολοκληρωμένων ενεργητικών πολιτικών απασχόλησης.
- Στην ενίσχυση του ρόλου της συλλογικής διαπραγμάτευσης για την συνεχιζόμενη κατάρτιση των εργαζομένων.
- Στην σύνδεση των ενδοεπιχειρησιακών προγραμμάτων κατάρτισης με τις πολιτικές αξιολόγησης και εξέλιξης του προσωπικού
- Στην αποφυγή φαινομένων κοινωνικού αποκλεισμού εξαιτίας της μη πρόσβασης στα προγράμματα συνεχιζόμενης επαγγελματικής κατάρτισης.

5.17. Συνδικαλιστική Επιμόρφωση

Η Γ.Σ.Ε.Ε διαμέσου του ΙΝΕ και σε συνεργασία με Πανεπιστήμια, Ερευνητικά κέντρα και Οργανισμούς οργανώνει την πραγματοποίηση προγραμμάτων σεμιναρίων συνδικαλιστικής επιμόρφωσης σε κεντρικό και περιφερειακό επίπεδο.

Η πρόσφατη εμπειρία με την πραγματοποίηση των ημερίδων στα εργατικά κέντρα και τις Ομοσπονδίες, σχετικά με σύγχρονα θέματα που απασχολούν το ελληνικό συνδικαλιστικό κίνημα (π.χ. Ευρώ και ελληνική οικονομία, μισθοί και ανεργία, εργασιακές σχέσεις, κοινωνική ασφάλιση στην Ελλάδα και την Ευρωπαϊκή Ένωση, μετανάστευση, κλπ), με την συμμετοχή ελλήνων συνδικαλιστών στα Ευρωπαϊκά σεμινάρια συνδικαλιστικής επιμόρφωσης στην Ελλάδα και τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκές Ένωσης, με την οργάνωση σεμιναρίων συνδικαλιστικής επιμόρφωσης για συνδικαλιστές των Βαλκανικών χωρών και της Κύπρου καθώς και με την πραγματοποίηση εξειδικευμένων θεματικών σεμιναρίων συνδικαλιστικής επιμόρφωσης, σε συνδυασμό με τις νέες εξελίξεις και τα σύγχρονα ζητήματα που τίθενται στο σ.κ συνηγορούν στην παραπέρα ανάπτυξη με νέες μορφές και βελτίωση αυτής της δράσης του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος.

5.18. Υγιεινή και ασφάλεια στους χώρους εργασίας

Η βελτίωση της λειτουργίας της Επιτροπής Υγιεινής και Ασφάλειας της Γ.Σ.Ε.Ε καθώς και η ανάπτυξη της παρέμβασής μας στο ΕΛΙΝΥΑΕ αποτελούν τις αναγκαίες προϋποθέσεις αναβάθμισης των δομών υποστήριξης των θέσεων του σ.κ. Παράλληλα, η αναγκαιότητα για τη βελτίωση των συνθηκών υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους εργασίας επιβάλλει την διεκδίκηση προώθησης:

- της υλοποίηση και της έντασης των ελέγχων εφαρμογής της ελληνικής νομοθεσίας για την υγιεινή και ασφάλεια στους χώρους εργασίας.
- της δημιουργίας επιτροπών Υ-Α σε όλους τους χώρους εργασίας.
- της ανάπτυξης και αναβάθμισης του ρόλου των επιθεωρητών εργασίας στην κατεύθυνση των προτάσεων της Συνομοσπονδίας.

5.19. Κοινωνία αλληλεγγύης και ισότητας

Αποτελεί ιστορικό χρέος για το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας μας να συμβάλλει με τις διεκδικήσεις και τις προτάσεις του στην βελτίωση των συνθηκών Κοινωνικής Αλληλεγγύης στην χώρα μας.

Στην κατεύθυνση αυτή το συνδικαλιστικό κίνημα διεκδικεί:

- ✓ Την αναβάθμιση του Εθνικού Συστήματος Υγείας, με την αύξηση των δημοσίων δαπανών καθώς και την ορθολογική κατανομή και αξιοποίηση των πόρων.
- ✓ Την αναβάθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης με την συνεπή χρηματοδότησή του από το κράτος, προκειμένου να βελτιώνει το επίπεδο των παροχών του και να εξασφαλίζει την ασφάλεια και σιγουριά στους απόμαχους της εργασίας.
- ✓ Την ενίσχυση της Πρόνοιας για τους ηλικιωμένους, τα μειονεκτούντα άτομα και εκείνα που κινδυνεύουν με κοινωνικό αποκλεισμό.
- ✓ Την εφαρμογή μιας πολιτικής ενίσχυσης της λαϊκής -εργατικής στέγης.
- ✓ Την αντιμετώπιση των προβλημάτων των εξαρτημένων ατόμων στους χώρους εργασίας.
- ✓ Την εφαρμογή μέτρων που αφορούν τη διάσωση του φυσικού και περιβάλλοντος και την προστασία του από τους βιομηχανικούς ρύπους, σε συνδυασμό με την βελτίωση των συνθηκών του εργασιακού περιβάλλοντος.

5.20. Εργατική νομοθεσία - δημοκρατικοί θεσμοί

Η βελτίωση της εργατικής νομοθεσίας επιβάλλει:

- Την κατάργηση κάθε περιορισμού του απεργιακού δικαιώματος.
- Την κατάργηση της "απαγόρευσης" των συνδικαλιστικών αδειών που προβλέπει ο Ν.2085 παρέχοντας τη δυνατότητα ρύθμισης μέσα από ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις
- Την υπαγωγή του ναυτεργατικού κινήματος στις ρυθμίσεις του Ν. 1264/82.

Παράλληλα η ΓΣΕΕ διεκδικεί:

- ✓ Την επικύρωση όλων των Κοινοτικών Οδηγιών και των Διεθνών Συμβάσεων που εκκρεμούν.
- ✓ Την ανάπτυξη και αναβάθμιση της θέσης και του ρόλου των Επιθεωρήσεων Εργασίας, με σκοπό την αποτελεσματική άσκηση του ελέγχου εφαρμογής της εργατικής νομοθεσίας και των διεθνών συμβάσεων εργασίας τη διεύρυνση των "ανακριτικών" εξουσιών των Επιθεωρητών Εργασίας, την ανεξαρτησία απέναντι των κρατικών, εργοδοτικών κλπ παρεμβάσεων, τη συμμετοχή των εκπροσώπων του συνδικαλιστικού κινήματος και τη συμμόρφωση προς τη ΔΣΕ 81, της οποίας οι διατάξεις αποτελούν το υποχρεωτικό θεσμικό πλαίσιο, μέσα στο οποίο απαιτείται να κινείται η εθνική νομοθεσία.
- ✓ Την αντιμετώπιση των παρεμβατικών μηχανισμών στο σ.κ. και την βελτίωση των συνθηκών ενίσχυσης της αυτονομίας των συνδικάτων.

Απαιτείται επίσης να διεκδικήσουμε:

- ❑ Την κατάργηση των άρθρων εκείνων του Ν.1264 που παρεμβαίνουν σε θέματα λειτουργίας των συνδικάτων
- ❑ Την Ανάπτυξη των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων στη δημόσια ζωή.

Τα Συνδικάτα ενδιαφέρονται ειδικότερα για την προστασία και διεύρυνση των δικαιωμάτων των πολιτών στα θέματα: ελευθερίας της έκφρασης, συμμετοχής στη δημόσια ζωή, ελευθεροτυπίας, προστασίας του ιδιωτικού βίου αναβάθμισης της λει-

τουργίας και του ρόλου των δημοκρατικών θεσμών (Κοινοβούλιο, Αυτοδιοίκηση) και διαφάνειας στη διαχείριση του δημόσιου χρήματος.

Η Γ.Σ.Ε.Ε με την ενεργή παρουσία της, ιδιαίτερα, στο θέμα της αναβάθμισης της λειτουργίας των αντιπροσωπευτικών θεσμών, διεκδικεί την απαραίτητη διαφάνεια και τον κοινωνικό έλεγχο στη διαχείριση του δημόσιου χρήματος.

5.21. Κοινωνικός Διάλογος

Το σ.κ έχει ως πάγια θέση την ανάπτυξη συνθηκών κοινωνικού διαλόγου με τους εργοδοτικούς φορείς και το Κράτος, προκειμένου μέσα από μια διαδικασία "κοινωνικής διαπραγμάτευσης", να διεκδικεί την προώθηση των θέσεων του, σε βασικά στρατηγικά ζητήματα και σε πολιτικές αντιμετώπισης των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων στη χώρα μας, χωρίς να αντιστρατεύεται η διεκδικητική πορεία του σ.κ., και εκφυλίζεται η οργανωμένη πάλη των συνδικάτων.

Το σ.κ αγωνίζεται για την αξιοπιστία του διαλόγου, την υλοποίηση των συμφωνηθέντων και όχι την αναίρεσή τους σε συνδυασμό με την αναβάθμιση της διαδικασίας και του περιεχομένου του.

Η Γ.Σ.Ε.Ε με την συμμετοχή και τη στάση της, σε «φορείς διαλόγου» (π.χ. ΟΚΕ) θα συμβάλει ακόμα περισσότερο στην αναβαθμισμένη και δημιουργική λειτουργία της, σε συνδυασμό με την ανάπτυξη των κοινωνικών αγώνων, ως πεδίο παρέμβασης για την προώθηση των διεκδικήσεών της.

Όμως, είναι αναγκαίο η Γ.Σ.Ε.Ε , να προσδιορίσει και να συντονίσει την στρατηγική, το στίγμα, τη λειτουργία και την συμπεριφορά των εκπροσώπων του συνδικαλιστικού κινήματος, στην ΟΚΕ, στα διοικητικά Συμβούλια Δημοσίων Οργανισμών και Ταμείων Κοινωνικής ασφάλισης καθώς και στις Επιτροπές που δημιουργούνται στη Δημόσια Διοίκηση (κεντρική, περιφερειακή, νομαρχιακή).

5.22. Κοινωνικές Συμμαχίες

Η εργατική τάξη, οι επαγγελματοβιοτέχνες, οι αγρότες, τα άλλα μεσαία στρώματα της πόλης και του χωριού, αντιμετωπίζουν πλήθος κοινών προβλημάτων. Παρόλα αυτά, βρισκόμαστε πολύ πίσω από τις ανάγκες, αλλά και τις δυνατότητες που υπάρχουν, στην ανάπτυξη κοινής δράσης πάνω στα κοινά προβλήματα και στην εκδήλωση της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Η οικοδόμηση των κοινωνικών συμμαχιών αποκτά μόνιμα και σταθερά χαρακτηριστικά όταν στηρίζεται πάνω σε κοινά συμφέροντα και επιδιώξεις χωρίς αντιστοιχίσεις πίσω από τα προβλήματα και τις ανάγκες μιας ή ενός στρώματος. Η υπεράσπιση της ειρήνης, τα οικολογικά προβλήματα, το νέφος, το συγκοινωνιακό, η κατοικία, η παιδεία, η υγεία, η κοινωνική ασφάλιση, η ανεργία, ο κοινωνικός αποκλεισμός, ο εκδημοκρατισμός, ο πολιτισμός κλπ ενδιαφέρουν το ίδιο και μπορούν να κινητοποιούν, τόσο την εργατική τάξη, όσο και τους αγρότες, τους ΕΒΕ και τα άλλα κοινωνικά στρώματα, τον κάθε πολίτη.

Η αναβάθμιση της παραγωγικής βάσης της χώρας, η φορολογική μεταρρύθμιση, η κοινωνική πολιτική, οι πολιτικές απασχόλησης, η εισοδηματική πολιτική, η καταπολέμηση της ανεργίας, η τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση κλπ μπορούν επίσης να δραστηριοποιούν εξίσου την εργατική τάξη και τα άλλα κοινωνικά στρώματα για την αντιμετώπισή τους.

Η εργατική τάξη και τα συνδικάτα χρειάζεται με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο να αποδείξουν τη δυνατότητά τους να συσπειρώνουν γύρω από κοινούς στόχους, τα άλλα κοινωνικά κινήματα, αλλάζοντας τους συσχετισμούς σε όφελος των δυνάμεων της προόδου και της εργασίας.

Στην κατεύθυνση αυτή σημαντικό ρόλο μπορούν και πρέπει να παίξουν η Γ.Σ.Ε.Ε και τα Εργατικά Κέντρα της κάθε πόλης τα οποία πρέπει να γίνουν ο πόλος συσπείρωσης των αγροτών και των ΕΒΕ γύρω από τα σημαντικά προβλήματα της κάθε περιοχής.

5.23. Οι διεθνείς προσανατολισμοί της Γ.Σ.Ε.Ε

Η Γ.Σ.Ε.Ε ως φορέας που εκφράζει όλους τους εργαζόμενους, στηρίζει κάθε προσπάθεια για την προώθηση των εθνικών μας θεμάτων, που είναι σύμφωνες με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας.

Είναι σταθερός ο προσανατολισμός μας στην υπεράσπιση της εθνικής μας ανεξαρτησίας και της εδαφικής ακεραιότητας της πατρίδας μας, από κάθε έξώθεν απειλή. Απαιτεί την ανάγκη της άμεσης επίλυσης του Κυπριακού σύμφωνα με τις αποφάσεις του ΟΗΕ.

Υποστηρίζει και συμμετέχει σε κάθε ενέργεια που προωθεί τη διασφάλιση της ειρήνης (με τρόπους που να σέβονται και τα δικαιώματα των λαών). Θεωρούμε αναγκαία την προώθηση του διαλόγου ως του πιο αποτελεσματικού και δυναμικού μέσου ειρηνικής συνεργασίας και συνύπαρξης των λαών της Βαλκανικής και ως κατηγορηματική απάντηση στις δυνάμεις που προσπαθούν να επιβάλλουν την θέλησή τους, ερήμην των λαών, με στρατιωτικές επιθέσεις και βομβαρδισμούς, καταστρέφοντας το υλικο-τεχνικό και κοινωνικό κεφάλαιο χωρών και περιοχών, σπέρνοντας την φτώχεια, τον απεμπλουτισμένο όλεθρο και τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους αγώνες των λαών που αγωνίζεται για την αυτοδιάθεσή τους, για την υπεράσπιση ανεξαρτησίας και των δημοκρατικών τους θεσμών. Παράλληλα, εκφράζουμε και την αντίθεση μας σε εθνικιστικές λογικές, ρατσισμούς και φανατισμούς, που δημιουργούν επικίνδυνα φαινόμενα και απειλούν την δημοκρατική και κοινωνική συνοχή.

Υποστηρίζουμε την διαμόρφωση κοινωνικών σταθερών με παγκόσμια ισχύ, προκειμένου να αποτραπεί η χρησιμοποίηση των αμοιβών, του ωραρίου, των σχέσεων εργασίας, των κοινωνικών δικαιωμάτων και των

εργασιακών συνθηκών των εργαζομένων ως παράγοντες κοινωνικού ντάμπινγκ των χωρών τους.

Η χώρα μας πρέπει να αξιοποιήσει τη θέση της ως μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ώστε να υπάρξει ειρήνη, συνεργασία και ανάπτυξη στην περιοχή.

Οι έλληνες εργαζόμενοι αξιώνουν, την ειρηνική συνύπαρξη των λαών των Βαλκανίων, ανεξάρτητα από θρησκευτικές, εθνικές ή άλλες διαφορές, προκειμένου τα Βαλκάνια να αποτελέσουν γέφυρα φιλίας και ανάπτυξης ενός μαζικού και ειρηνικού μετώπου κατά του ρατσισμού και της ξενοφοβίας.

Α. Πρωτοβουλίες στα Βαλκάνια

Πέρα από το θέμα της παραπέρα ανάπτυξης των διμερών σχέσεων, με όλα τα συνδικάτα των χωρών της Βαλκανικής, η Γ.Σ.Ε.Ε θα συνεχίσει την ανάληψη πρωτοβουλιών για την ενίσχυση του στόχου για τη φιλία, την οικονομική, πολιτική, και κοινωνική συνεργασία των λαών της περιοχής, ιδιαίτερα, στις νέες συνθήκες διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Β. Διεθνείς σχέσεις

Στο θέμα των "Διεθνών Σχέσεων" η Γ.Σ.Ε.Ε υπογραμμίζει την αναγκαιότητα διεύρυνσης της διεθνούς στρατηγικής της, δεδομένου ότι η παραπέρα ανάπτυξη των διεθνών σχέσεων κρίνει τελικά, σε διεθνές επίπεδο, το ειδικό βάρος του κάθε συνδικάτου.

Επισημαίνουμε επίσης:

- Την αναγκαιότητα παραπέρα ανάπτυξης των διμερών σχέσεων με όλα τα συνδικάτα των κρατών -μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και αυτών της Ανατολικής και Κεντρικής Ευρώπης.
- Την ανάπτυξη των σχέσεων και με τα συνδικάτα όλων των χωρών που περιβάλλουν τη Μεσόγειο Θάλασσα.
- Την διεύρυνση της αμφίδρομης πληροφόρησης μεταξύ της Γ.Σ.Ε.Ε και των άλλων συνδικάτων, γύρω από τις εξελίξεις σε θέματα όπως τις συλλογικές συμβάσεις, τις εξελίξεις σε ασφαλιστικά εργασιακά δικαιώματα, την εργατική νομοθεσία, τον χρόνο εργασίας, κλπ.

Γ. Διεθνές Γραφείο Εργασίας

Η συμμετοχή της Γ.Σ.Ε.Ε στη Σύνοδο του ΔΓΕ, απαιτείται να έχει ουσιαστικό περιεχόμενο και η παρουσία των αντιπροσώπων μας να είναι ενεργή και αποτελεσματική.

5.24. Ινστιτούτο Εργασίας

Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ εισερχόμενο στην δεύτερη δεκαετία της λειτουργίας και της δράσης του, απαιτείται να εντείνει ακόμη περισσότερο τις προσπάθειές του για να συνεχίσει να ανταποκρίνεται στο ρόλο του ως εργαλείο στην υπηρεσία της Γ.Σ.Ε.Ε και του σ.κ., συμβάλλοντας:

- Στην επιστημονική τεκμηρίωση των θέσεων της Γ.Σ.Ε.Ε όχι μόνο στα θέματα θεσμικού ή διαρθρωτικού χαρακτήρα αλλά και σε θέματα συγκυρίας ή τρέχουσας οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής.
- Στην επαφή, στη συνεργασία και στην ανταλλαγή εμπειριών των συνδικάτων της χώρας μας με τα συνδικάτα, τα Πανεπιστήμια, τα εργατικά κέντρα και τα Ινστιτούτα Εργασίας άλλων χωρών πάνω σε ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους.
- Στην παροχή γνώσεων προς τα συνδικαλιστικά στελέχη για την καλύτερη ανταπόκρισή τους στα νέα δεδομένα και κυρίως στη διάχυση με εκλαϊκευμένο τρόπο, της γνώσης που παράγεται στο ΙΝΕ, σε ολόκληρο το συνδικαλιστικό κίνημα
- Στην ενεργή σύνδεση του σ.κ με τον κόσμο της επιστήμης, ερευνητικά κέντρα, πανεπιστήμια κλπ.

- Στην ανάδειξη της θέσης των συνδικάτων για την επαγγελματική κατάρτιση. Οι πρωτοβουλίες και η δράση του ΙΝΕ θα πρέπει να εντάσσονται στις ιεραρχήσεις των προβλημάτων, στη στρατηγική και τις επιλογές της Γ.Σ.Ε.Ε, ώστε να δημιουργούν τις προϋποθέσεις για νέες επιθετικές πρωτοβουλίες της, για την αντιμετώπιση των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων των εργαζομένων και της χώρας.

5.25. Το μέλλον του Συνδικαλιστικού κινήματος

Το μέλλον του συνδικαλιστικού κινήματος βασίζεται στο μέλλον της εργασίας.

Το συνδικαλιστικό κίνημα τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα και την Ευρώπη, έχει εισέλθει σε ένα νέο δρόμο με χαρακτηριστικά διαφορετικού περιεχομένου απ' αυτά τα οποία γνώριζε για αρκετά χρόνια.

Από τη μια μεριά η αύξηση της ανεργίας, οι νέες και ευέλικτες μορφές απασχόλησης, η φτώχεια και ο κοινωνικός αποκλεισμός συμβάλλουν στην απομαζικοποίηση του σ.κ. και από την άλλη, η κρίση των κομμάτων και των άλλων φορέων εξουσίας, παρέχει τη δυνατότητα στα συνδικάτα να αποδειχθούν στους πιο ελκτικούς και μαζικούς πόλους διεκδίκησης λύσεων για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η σύγχρονη κοινωνία.

Η αυξημένη εμπιστοσύνη με την οποία η ελληνική κοινωνία περιβάλλει τον θεσμό των συνδικάτων σε σχέση με τους άλλους κοινωνικούς θεσμούς και θεσμούς εκπροσώπησης, εκφράζει την συλλογική δυναμική και την αναγκαιότητα αντιμετώπισης των νέων προκλήσεων που αντιμετωπίζει το σ.κ.

Πώς όμως το σ.κ θα αξιοποιήσει αυτή την δυναμική για να αντιμετωπίσει τις νέες προκλήσεις;

Το σ.κ απαιτείται να αναζητήσει τρόπους για την ανάπτυξη "κινήματος" με αξιοπιστία, φερεγγυότητα και δράση για την επίλυση των ζητημάτων που αντιμετωπίζει ο εργαζόμενος στη δουλειά και τη γειτονιά του.

Πρέπει το σ.κ να επιλέξει νέες μορφές οργάνωσης και δράσης του, οι οποίες να εξασφαλίζουν την ενεργό συμμετοχή των εργαζομένων, τη σύνδεση του αγώνα με τη λύση των προβλημάτων και τη χάραξη στρατηγικής προοπτικής, την ανάληψη πρωτοβουλιών και την διάνοιξη νέων δρόμων κοινωνικής και εργασιακής συνείδησης με στόχο την περιθωριοποίηση των τάσεων αδράνειας και εξατομίκευσης.

Οι νέες αυτές επιδιώξεις του σ.κ προϋποθέτουν τον οργανωτικό - λειτουργικό μετασχηματισμό του και τον επαναπροσδιορισμό της στρατηγικής του, προκειμένου να είναι σε θέση να επηρεάσει την διαμόρφωση των οικονομικών και κοινωνικών εξελίξεων μετεξελισσόμενο έτσι, σε μια καθοριστικής σημασίας κοινωνική και αντιπροσωπευτικής διάστασης συνιστώσα της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας.

Τα θέματα της αυτονομίας, της δημοκρατίας, της αποκέντρωσης, της συμμετοχής, της ενίσχυσης των νέων κινημάτων, των νέων μορφών κινητοποίησης και αγώνα, η επέκταση της παρουσίας του σε όλα τα κοινωνικά ζητήματα, διαμορφώνουν για το σ.κ νέες ανάγκες για μετασχηματισμούς και αλλαγές.

Μόνο έτσι οι θέσεις και διεκδικήσεις του σ.κ θα γίνουν ευρύτερα αποδεκτές και η απήχηση των διεκδικήσεών του θα συγκινεί ολοένα και περισσότερους εργαζόμενους, οι οποίοι διαμορφώνοντας ένα μαζικό ρεύμα στην κοινωνία, θα εγγυηθούν ότι ο ρόλος και ο στόχος του σ.κ όχι μόνο υπάρχει αλλά και θα αναγνωρίζεται, εμπνέει τον κόσμο της εργασίας, συσπειρώνει τις δυνάμεις του, ενοποιεί τη δράση του, και διεκδικεί τη δυναμική επίλυση των κοινωνικών και οικονομικών προβλημάτων της χώρας και των εργαζομένων.

ΙΝΕ/ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ
Εμμανουήλ Μπενάκη 71Α, Τ.Κ. 106 81